

MIGRATORY BIRDS

The newspaper produced by and for refugee, migrant and Greek youth

The journey continues, from and to new territory

The 9th issue of "Migratory Birds" heralds the start of its second year of circulation. We carry on undeterred and move forward on our own unique journalistic path.

The significance of the newspaper before you is not only due to the number of issues and articles, nor to its increase in circulation and quality of readership. What really matters is how it functions: "Migratory Birds" not only serves the freedom of speech, opinion and expression of its contributors, but also provides points of contact between teenagers.

In the past few weeks, we have welcomed new members to our team, from Afghanistan and Syria, who are ready to share their concerns but also their dreams with us. The theme of the present issue is the result of discussions that took place during our meetings last month. It is a rich anthology of our thoughts and a rare overview of our journey, which you will find within these pages.

Amongst the articles in this 9th issue, you will read about a sad figure that made people laugh and the wheelchair basketball champion of 2018, you will find a ticket to Hollywood and you will see what it means to be a refugee through the eyes of artists that came to speak to members of our team. Finally, we will tell you about our one-year anniversary celebration for "Migratory Birds" and Radio Dandelion and we will take you on a journey to a country far far away. Happy reading!

Read the full English edition of "Migratory Birds" online at www.ddp.gr

مسافرت ادامه دارد ، به سمت زمینی جدید

با روشن شدن چراغ سبز برای سال دوم ، به چاپ و توضیح شماره نهم روزنامه پرنندگان مهاجر بدون توقف به مسیر اختصاصی خبرنگاریمان ادامه میدهم

اهمیت روزنامه بی که در دستانتان دارید فقط با تعداد چاپ هلی که پخش شده است نمرده نمیشود ، تعداد مطالبی که در آن نوشته شده است ، یا حتی با روند پیش رفت خوانندگان با درک و فهم بالایش ، هنوز میبایست طبیعت ساختاریش را حساب کرد: پرنندگان مهاجر به حق آزادی خدمت میکنند، نظر ها و بین نویسنده گشت ، همچنین روش ساختاری ارتباط با نوجوانان

هفته های گذشته به عضو های جبینمان از کشور های افغانستان ، سوریه خوش آمد گویی کردیم، آمده این هستند تا با شما مسائل و رویا هایشان را در میان بگذارند . موضوعات این روزنامه که میباید حاصل بحث ها و جلسات ماه گذشته است . یک شناخت پر ملیه از تفکرات و بررسی در سفرمان است . میتوانید با ورق زدن در صفحات این روزنامه زیر نظر بگردید

پس در چاپ نهم از اسنن غمگینی که با ژستش توانست دیگران را شد کند و می فهمید کدام تیم در بسکتبال با ویلچر قهرمان سل نو هزار و هجده شد ، بلایی برای هلیود میگردید و مهاجرت را از دید گروه هنرمندان را تجربه می کنید . و در آخر برایتان می گویم جشن سلگر در روزنامه پرنندگان مهاجر و ریو قفسک را چگونه گذرانیم و شمارا به یک سفر بسیار طولانی میبریم . از خواندن این روزنامه لذت ببرید

سفر جاری رہے گا، نئے علاقے سے۔

مابہگیری پرنندوں" کے 9 ویں مسئلے کی گردش کا دوسرا " سال شروع ہوا چاہتا ہے۔ ہم خوش اسلوبی کے کام جاری رکھیں گے۔ ہم اپنے منفرد صحافت کے راستے پر آگے بڑھیں گے۔

اخبار کی صرف اس مسئلے اور مضامین کی تعداد کی وجہ سے اہمیت نہیں ہے، اور نہ ہی پڑھنے والوں کی گردش اور معیار میں اضافہ کی وجہ سے۔ اصل معاملہ یہ ہے کہ یہ کام ہوتا کیسے ہے: ابہگیری پرنندوں" نہ کہ صرف تقریر کی آزادی پر کام کرتا ہے، بلکہ اس کے شرکت داروں کی رائے اور اظہا اور نوجوانوں کے درمیان رابطے کے قواعد بھی فراہم کرتا ہے۔

گزشتہ چند ہفتوں سے، ہم نے ہماری ٹیم کے نئے اراکین کا خیر مقدم کیا جو کہ افغانستان اور شام سے ہیں، وہ ہمارے ساتھ اپنے خدشات اور اپنے خواب کا اشتراک کرنے کے لئے تیار ہیں۔ موجودہ مسئلہ کا مرکزی خیال ہماری گزشتہ ماہ کی ملاقاتوں کے دوران بات چیت کا نتیجہ ہے۔ یہ ہمارے خیالات کا ایک امیر نظریہ ہے اور ہمارے سفر کا ایک نادر جائزہ، جن کو آپ ان صفحات کے اندر تلاش کر سکیں گے۔

اس 9 ویں معاملے کے مضامین کے درمیان میں، آپ ایک اداس شخصیت کے بارے میں پڑھیں گے جس نے لوگوں کو ہنسایا اور 2018 کے ویلیجائٹر باسکٹ بال چیمپئن شپ کے بارے میں، آپ یہ جان لیں گے کہ ایٹھنز میں پینٹلی رہنا کس طرح ہے اور آپ کو بالی ووڈ کا ٹکٹ ملے گا، آپ دیکھیں گے کہ ہماری ٹیم کے ممبروں سے گفتگو کرنے والے فنکاروں کی انکھوں کے ذریعے پناہ گزین ہونے کا کیا مطلب ہے۔ آخر میں، ہم آپ کو "مابہگیری پرنندوں" کی ایک سالہ سالگرہ کے جشن کے بارے میں بتائیں گے اور ڈیو ڈیٹیلن اور ہم آپ کو دور ملک کے سفر پر لے کے جائیں گے۔ مبارک ہو پڑھنا

پرنندگان مهاجر
الطیور المهاجرة
مهاجر پرنده

ΠΟΥΛΙΑ
ΑΠΟΔΗΜΗΤΙΚΑ

Η εφημερίδα των έφηνων προσφύγων, μεταναστών και Ελλήνων

پرنندگان مهاجر

روزنامه ی نوجوانان پناهنده ، مهاجر و یونانی

طیور مهاجرة جريدة المراقبين المهاجرين، اللاجئين واليونانيين
مهاجر پرنده یہ اخبار مهاجر، پناہگزين، اور کام کرتے والوں کی طرف سے ہے

Με κείμενα σε ελληνικά, αγγλικά, αραβικά, φαρσί και ούρντιου!
With texts in greek, english, arabic, farsi @ urdu

Το ταξίδι συνεχίζεται, από και προς νέα εδάφη

Στο 9ο φύλλο των «Αποδημικών Πουλιών», το οποίο σηματοδοτεί την έναρξη της δεύτερης χρονιάς κυκλοφορίας της εφημερίδας μας, συνεχίζουμε ακάθεκτοι το έργο μας και διατηρούμε τη δική μας μοναδική δημοσιογραφική πορεία

Η σπουδαιότητα της εφημερίδας που κρατάτε στα χέρια σας δεν μετρείται μόνο με τον αριθμό των φύλλων της, τον αριθμό των άρθρων που έχουν δημοσιευτεί, ούτε με την ποσοτική άνοδο και την ποιοτική συγκρότηση των αναγνωστών της. Πρέπει να υπολογιστεί και η φύση της λειτουργίας της: τα «Αποδημικά Πουλιά» υπηρετούν την ελευθερία του λόγου, της γνώμης και της έκφρασης των συντακτών τους, καθώς και τη δημιουργία σημείων

επαφής μεταξύ εφήβων. Τις προηγούμενες εβδομάδες καλωσορίσαμε στην ομάδα μας νέα μέλη από το Αφγανιστάν και τη Συρία, έτοιμα να μοιραστούν μαζί σας τους προβληματισμούς και τα όνειρά τους. Η θεματολογία του παρόντος φύλλου είναι το αποτέλεσμα των συζητήσεων που είχαμε στις συναντήσεις μας τον τελευταίο μήνα. Ένα πλούσιο ανθολόγιο των σκέψεών μας και μια σπάνια επισκόπηση του ταξιδιού μας, το οποίο μπορείτε να παρακολουθήσετε μέσα από αυτές τις σελίδες. Στο ένατο φύλλο μας, λοιπόν, θα δια-

βάσετε, μεταξύ άλλων, για τη λυπημένη φιγούρα που έκανε τους ανθρώπους να γελάνε και θα μάθετε τον πρωταθλητή στο μπάσκετ με αμαξίδιο για το 2018. Θα βρείτε ένα εισιτήριο για το Χόλιγουντ και θα δείτε την προσφυγιά μέσα από τα μάτια των καλλιτεχνών που μίλησαν σε μέλη της ομάδας μας. Τέλος, θα σας πούμε πώς περάσαμε στην επετειακή μας εκδήλωση για τον ένα χρόνο κυκλοφορίας των «Αποδημικών Πουλιών» και του ραδιοφώνου «Πικραλίδα» και θα σας ταξιδέψουμε σε μια χώρα πολύ μακρινή. Καλή ανάγνωση.

الرحلة مستمرة، من وإلى أراضي جديدة

في العدد التاسع من "طيور مهاجرة" الذي يعلن بداية السنة الثانية لإصدار صحيفتنا، نكمل مشروعنا بدون توقف ونتابع مسيرتنا الصحفية الفريدة من نوعها.

أهمية الصحيفة التي تمسكونها بأيديكم، لا يمكن إحصائها فقط بحساب أعدادها التي صدرت حتى الآن أو بحساب عدد المقالات التي تم كتابتها ولا حتى بالارتقاء العددي أو النوعي لقرانها. يجب أيضاً مراعاة طبيعة عملها: "الطيور المهاجرة" تحافظ على حرية الكلمة، الرأي والتعبير لكتابها، بالإضافة إلى خلق نقاط تواصل بين المراقبين.

في الأسابيع الماضية، رحبنا بمجموعتنا بأعضاء جدد من أفغانستان و سوريا، أعضاء أظهروا استعدادهم لمشاركة مشاكلهم وأحلامهم معنا. مواضع هذا العدد هي نتيجة النقاشات التي خضناها في الشهر الماضي. مقتطفات غنية من الأفكار و دراسة نادرة لرحلتنا بإمكانكم قرائتها في هذه الصفحات.

في العدد التاسع، ستقرون عن الشخصية التوعية التي أضحكت الناس و ستجدون هوية الفريق الفائز ببطولة اليونان لكرة السلة على الكراسي المتحركة لعام 2018. ستجدون بطاقة لهوليوود كما ستعانون اللجوء من خلال عيون الفنانين الذين تكلموا مع أعضاء مجموعتنا. في النهاية، سنخبركم كيف قضينا أمسية عيد تأسيس صحيفتنا "طيور مهاجرة" و إذاعتنا "الهندباء" و سنسافر بكم إلى بلد بعيد. قراءة طيبة.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ «Αποδημικά Πουλιά» δημιουργήθηκε από το Δίκτυο για τα Δικαιώματα του Παιδιού με την υποστήριξη της UNICEF και χρηματοδότηση της Πολιτικής Προστασίας και Ανθρωπιστικής Βοήθειας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Η έκδοση του παρόντος φύλλου δημιουργήθηκε με την υποστήριξη του Ιδρύματος Ρόζα Λούξεμπουργκ - Παράρτημα Ελλάδας, που χρηματοδοτείται από το γερμανικό υπουργείο Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης.

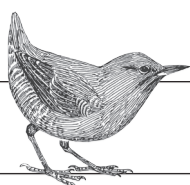
إن جريدة «طيور مهاجرة» أسست من قبل شبكة حقوق الطفل بدعم من اليونيسيف والدعم المالي من الحماية المدنية والمساعدة الإنسانية للمفوضية الأوروبية. إن إصدار هذا العدد تم بالدمع من مؤسسة روزا لوکسمبورغ- قسم اليونان، التي تمول من وزارة التطوير الاقتصادي والتعاون المشترك الألمانية.

روزنامه "پرنندگان مهاجر" از شبکه دیکتیو " برای حقوق کودکان" آغاز به فعالیت کرد با حمایت یونیسف و حمایت مالی کمک های انسان دوستانه هیئت مدیره اروپا . چاپ و پخش روزنامه با حمایت موسسه " روزا لوکزو بورگ - بخش یونان" فعال شد، به همراه همکاری کمک های مالی وزارت اقتصاد آلمان.

اخبار " مهاجر پرنده " شائع کیا جاتا ہے۔ بچوں کے حقوق کے نیٹ ورک کی طرف سے، اور یورپین کمیشن کی فنڈنگ اور یو این آئی سی ایف کے تعاون سے۔ شہری تحفظ اور انسانی حقوق کی امداد موجودا ایٹیشن کی مزید حمایت روزا لکسمبرگ سٹفتنگ کی طرف سے کی ہے۔ جرمن اقتصادی تعاون کے یونان میں دفتر کی طرف سے فنڈ

The newspaper "Migratory Birds" is produced by the Network for Children's Rights, and supported by UNICEF with funding by the European Commission- Civil Protection and Humanitarian Aid Operations. The present edition is further supported by the Rosa Luxemburg Stiftung - Office in Greece, funded by the German Ministry of Economic Cooperation.

Του **MORTEZA RAHIMI**

Ηταν Σάββατο απόγευμα και αφού είχα τελειώσει όλα μου τα μαθήματα και δεν είχα καμία άλλη υποχρέωση, αποφάσισα να ανοίξω την τηλεόραση, αν και στην πραγματικότητα, δεν είχα καμία ιδιαίτερη επιθυμία να δω κάτι. Παρ' όλα αυτά όμως την άνοιξα. Καθώς άλλαξα τα κανάλια, έπεσα πάνω σε μια αμερικάνικη εκπομπή που μιλούσε για αστέρες του κινηματογράφου και διασημότητες. Στην αρχή μου φάνηκε κάπως βαρετή, αλλά καθώς περνούσε η ώρα, το ενδιαφέρον μου γι' αυτήν όλο και μεγάλωνε. Τόσο πολύ με συνεπήρε τελικά, που πέρασα όλη μου την ημέρα μπροστά στην οθόνη παρακολουθώντας ανάλογες εκπομπές και βλέποντας ταινίες.

Τότε ήταν που αποφάσισα ότι θέλω να γίνω ηθοποιός, αν και οι γονείς μου ήθελαν να με κάνουν μηχανικό και επίσης ήμουν ακόμη έφηβος, που σημαίνει ότι εξαρτιόμουν πλήρως από εκείνους. Αυτό λοιπόν σήμαινε πως έπρεπε να τα κάνω όλα στα κρυφά. Αρχισα να παρακολουθώ μαθήματα θεάτρου και έστειλα το βιογραφικό μου σε διάφορους υπεύθυνους κάστινγκ. Πήγα σε ακροάσεις και παρ' όλο που τα πήγαινα καλά στις περισσότερες, δεν μπορούσα να συνεχίσω εξαιτίας των γονιών μου αλλά και των εξετάσεων του σχολείου.

Ήξερα ότι αυτά τα δύο θα μου έμπαιναν εμπόδιο αλλά και πάλι δεν ήταν μεγάλο πρόβλημα για εμένα. Αυτό που με ανησυχούσε ήταν το γεγονός ότι δεκάδες άνθρωποι προσπάθησαν να τα καταφέρουν στη βιομηχανία του κινηματογράφου και οι περισσότεροι γύρισαν σπίντα τους με άδεια χέρια. Αυτές οι σκέψεις με τρέλαιναν. Η ζωή ήταν σκληρή, αλλά εγώ ήμουν πιο σκλη-

Ένα εισιτήριο για το Hollywood

Η ζωή μπορεί να γίνει πολύ διασκεδαστική μόλις ανακαλύψεις τι ακριβώς θέλεις να κάνεις. Εγώ ζούσα μια απολύτως φυσιολογική ζωή μέχρι που κάτι άλλαξε

ρός από εκείνη. Παρά τις δυσκολίες που αντιμετώπισα, κατάφερα να πάρω έναν ρόλο σε μια διαφήμιση. Αυτή μπορεί να μην ήταν η μεγαλύτερη νίκη μου σε αυτόν τον αγώνα, αλλά ήμουν ιδιαίτερα χαρούμενος γιατί οι γονείς μου δεν είχαν πια καμία αντίρρηση στις φιλοδοξίες μου.

Μια μέρα δέχτηκα τηλεφώνημα από έναν υπεύθυνο κάστινγκ, στον οποίο είχα στείλει το βιογραφικό μου. Μου είπε ότι με ήθελε για έναν ρόλο σε μια ιστορική ταινία. Το πρόβλημα όμως ήταν πως η ακρόαση ήταν στο Λος Άντζελες, στην Καλιφόρνια. Ήμουν χαρούμενος αλλά και σοκαρισμένος ταυτόχρονα. Δεκάδες

σκέψεις γυρνούσαν στο μυαλό μου, με τη σημαντικότερη όλων να είναι το πώς θα έβρισκα εισιτήριο για το Hollywood...

Αν θέλετε να μάθετε αν βρήκα το εισιτήριό μου για το Hollywood ή όχι... θα πρέπει να διαβάσετε το επόμενο τεύχος των Αποδημητικών Πουλιών.

Ϋκ شروع جدید

الیاس شریفی، سارا حسینی، زهرا حبیبی

جایی می گذارد.

وایل ملقب به لیو اهل سوریه در سبک هنر رسا فعالیت دارد حالا میخواهد با اضافه کردن رنگ به نقاشی هایش، هنر خود رو با زنگ ها بیان کند. او اعتقاد دارد که هنر نمی‌تواند دنیا را تغییر دهد، بلکه میتواند رنگ های زیادی به این دنیا اضافه کند و ایده های جدید بدهد به همگی، چون وجود مثال های زیاد در هنر فقط میتواند در موضوعی مردم را بیدار کند و خود هنر بیشتر یک ابزار به حساب می آید تا یک عامل متغیر. و دیدگاه هنر نسبت به مهاجرت بیشتر می تواند شرایط و حالات موجود در مهاجرت را به تصویر بکشد و بیان کننده سخنان ناگفته ای آنها باشد.

اروین یکی دیگر از اعضای قدیمی این گروه می گوید زمانی که به این گروه پیوستم فقط ۵ نفر عضو داشت ولی حالا چیزی حدود ۵۰ عضو! عاشق به تصویر کشیدن وضعیت مهاجرین و مهاجرت، مخصوصا شرایط و وضعیت زنان و کودکان از طریق عکاسی هستم و بیان کردن واقعیت ها در عکس هایم.

جمیل یکی از دیگر از هنرمندان این گروه که از طریق مردم پرسپکتیو رو پیدا کرده، فقط ۱۰ ماه میشه که نقاشی میکشد و بیشتر آموخته های خود را در این گروه آموخته است. از دیدگاه تو یک هنرمند فقط با به تصویر کشیدن هنر خود میتواند هنر خود میتواند مشکلات، درد ها، احساسات، و ناگفته های خود را بیان کند.

اینها فقط بعضی از هنرمندان این تیم هستند، ولی متأسفانه حضور خانم ها در این گروه خیلی کم است و این اصلا خبر خوبی نیست برای یک تیم با حضور گوناگونی زیاد و ملیت های مختلف. از مصاحبه با این گروه شگفت‌انگیز دریافتیم که هنر همیشه بیان کننده افکار، احساسات، اعتقادات، ایده ها و علق یک هنرمند هستند که خود را در قالب یک اثر هنری نمایان میکند. همانا که این اثر از مهاجرت باشد یا تخیلات یک هنرمند. همه و همه تلاش در گفتن یک چیز جدید و داستانی نو می باشد و به دلیل وجود گوناگونی زیاد و دیدگاه های مختلف این تیم را به یک تیم خارق‌العاده تبدیل کرده است.

برای اولین بار با همکاری سه جانبه میرویم به سراغ یکی از ناب ترین تیم هنرمندان در شهر آتن.

پرسپکتیو یک چند فرهنگی هنری است که توسط یک خانم اهل لندن در سال ۲۰۱۷ شروع به فعالیت کرد. این تیم در ابتدا فقط با ۲ هنرمند شروع کار کرد و پیوستن داوطلبین به این تیم باعث شد که تیم اولین فعالیت های خود را آغاز کند. اولین نمایشگاه این تیم در یکی از کافه های میدان موناستیراکی برگزار شد. نمایش موفقیت آمیز تیم در همان ابتدا کار خود را به بالاترین سرعت خود رساند و توانست علاقه مندان و هنرمندان زیادی را به خود جذب کند. با برگ تر شدن گروه، تیم نیازی به جایی داشت که بتواند موقعیت فعالیت راه به هنرمندان خود بدهد و باشد استودیویی برای نمایش کار های هنری آنها، تا اینکه آنها با ساختمان COMMUNITISM آشنا شدن و توانستن با بودجه خیلی کم قراردادی با آنها ببندند و استودیو خود را باز کنند و جایی باشد برای تمام علاقه مندان برای پیدا کردن علق شان و هنرمندان تا هنر خود را به نمایش بگذارند. بعد از ۲ ماه تلاش سخت همه اعضای تیم آنها توانستن دومین نمایشگاه خود را باز کنند و ۵ ماه بعد نمایشگاه بعدی را. پرسپکتیو همیشه در نمایشگاه ها و جذب اعضای جدید بسیار موفق بوده، تا جایی که ۲ نفر از خبرنگاران این روزنامه هم شامل این تیم شدند. همکاری های زیاد با این تیم، گروه را به قدری معروف کرده است که حالا دیگر پرسپکتیو در خارج از یونان در حال فعالیت است و به انتشار کار های هنری هنرمندان به خارج از کشور یونان می‌پردازد.

مهرداد اهل ایران یکی از قدیمی ترین اعضای گروه می گوید: زمانی که در کمپ مالاکاسا زندگی میکردم با نقاشی و قلم میکشتم تا اینکه خانم اهل لندن منو پیدا کرد و به گروه پیوستم. او که کار خود را با طراحی قلم شروع کرده بود حالا در انواع سبک ها فعالیت دارد. او میگوید نقاشی کشیدن همیشه به تو آرامش میدهد و کمک میکند بهتر با مشکلات روحی و روانی خود کنار بیایی. به خاطر مهاجرتی که داشته، همیشه در تمام نقاشی هایش سمبلی از مهاجرت به

Art Perspective: μια νέα αρχή

Των **ΕΛΙΑ ΣΑΡΙΦΙ, ΣΑΡΑ ΧΟΣΣΕΪΝΙ, ΖΑΧΡΑ ΧΑΜΠΙΜΠΙ**

Για πρώτη φορά συνεργαζόμαστε τρεις «Νέοι Δημοσιογράφοι» και πάμε να συναντήσουμε την «Perspective», μια από τις καλύτερες καλλιτεχνικές ομάδες της Αθήνας.

Η πολύπλευρη και πολυμορφική αυτή καλλιτεχνική ομάδα ξεκίνησε τις δραστηριότητές της το 2017 με συντονίστρια μια Λονδρέζα. Η ομάδα αυτή αρχικά απαρτιζόταν από δύο μόνο άτομα, αλλά η συμμετοχή των εθελοντών ενθάρρυνε και προώθησε τις δράσεις της.

Η πρώτη έκθεση της ομάδας έλαβε χώρα σε ένα καφέ της πλατείας Μοναστηρακίου. Η επιτυχημένη πρώτη προβολή της προσέλκυσε ταχύτητα και άλλους καλλιτέχνες. Με τη διεύθυνση των δραστηριοτήτων της ομάδας, οι ανάγκες ενός μεγαλύτερου χώρου ήταν πλέον επιτακτικές, ώστε να μπορούν να δραστηριοποιούνται άνετα σε στούντιο όπου οι προβολές και οι εργασίες τους θα γίνονται πιο άνετα και δυναμικά.

Τελικά κατέληξαν στην υπογραφή ενός σχετικά καλού και οικονομικού συμφωνητικού με τις εγκαταστάσεις του COMMUNITISM, ανοίγοντας τον δικό τους πλέον χώρο ως στούντιο. Χώρος όπου όλοι όσοι επιθυμούσαν να βρουν τρόπο και κατεύθυνση της καλλιτεχνικής τους δραστηριότητας μπορούσαν να απευθύνονται και παράλληλα να αισθάνονται άνετα για την προβολή της τέχνης τους.

Μετά από δύο μήνες σκληρής εργασίας και προσπάθειας, τελικά η ομάδα κατάφερε να στήσει τη δεύτερη έκθεσή της και μετά από πέντε μήνες την επόμενη.

Η «Perspective» πάντα είχε επιτυχία, προσελκύοντας κόσμο στους κόλπους της, ώστε ακόμη και δύο εκ των δημοσιογράφων της εφημερίδας μας έγιναν τελικά μέλη της ομάδας. Οι συνεργασίες της «Perspective» έχουν διευρυνθεί τόσο πολύ ώστε πλέον δραστηριοποιείται και προβάλλει τα έργα των καλλιτεχνών και εκτός Ελλάδας.

Ο Ιρανός Μεκρντάντ είναι ένα από τα παλιότερα μέλη της ομάδας: «Όταν ήμουν ακόμα στον καταλυισμό της Μαλακάσας, περνούσα την ώρα μου με τη ζωγραφική, ώσπου με ανακάλυψε η Λονδρέζα συντονίστρια της Perspective και τελικά έγινα και εργαζόμενος της ομάδας».

Ο Μεκρντάντ, που είχε ξεκινήσει τις δη-

μιουργίες του με μολύβι, τώρα πλέον χρησιμοποιεί και άλλα στιλ και τεχνικές ζωγραφικής. Λέει πως η ζωγραφική σε πρεμεί και σου επιτρέπει να βλέπεις με περισσότερη νηφαλιότητα τα εμπόδια και τις δυσκολίες, αλλά και να συμπληρωθείς με τις προσωπικές σου ψυχολογικές διαταραχές. Επειδή είναι πρόσφυγας, πάντοτε αφήνει κάποιο χνάρι προσφυγιάς στα έργα του.

Ο Σύρος Βαήλ, γνωστός και ως Λιβ, δραστηριοποιείται με περισσότερη αμεσότητα και επιθυμεί, μέσω των χρωμάτων, να προβεί και στην περαιτέρω ένταση της έκφρασης. Πιστεύει πως η τέχνη δεν δύναται να αλλάξει τον κόσμο, μπορεί όμως να προσθέσει χρώμα, να ενθαρρύνει καινούργιες σκέψεις, να ξυπνήσει τις συνειδήσεις, δεδομένου ότι η τέχνη πιο πολύ αποτελεί ένα μέσο και όχι τη μεταβαλλόμενη αιτία. Η τέχνη π.χ. μπορεί να εκφράσει τις συνθήκες και τις καταστάσεις της προσφυγιάς, αλλά και να απεικονίσει τα όσα δεν έχουν εκτομίσει οι ίδιοι οι πρόσφυγες.

Ο Αρβίν είναι ένα άλλο παλιό μέλος αυτής της ομάδας και λέει ότι, όταν ήρθε στην ομάδα, είχε μόλις πέντε μέλη, ενώ τώρα ξεπερνάει τα 50. Αναφέρει πως λατρεύει να απεικονίζει, μέσω φωτογραφιών, τις συνθήκες ζωής των προσφύγων, κυρίως των γυναικών και των παιδιών, των οποίων οι εκφράσεις είναι πολύ έντονες.

Ticket to Hollywood

By **MORTEZA RAHIMI**

Life is full of fun once you know what to do with it. I was living a normal life until I watched something!

It was Sunday evening when I had completed all of my homework and was totally free. Then I decided to watch some TV, even though I was not so interested. As I was changing the channels, I found a Hollywood talk show. It seemed boring at first but later I found myself interested in it. It was about movie stars and celebrities. At the very first moment I knew, I had my aim. The show inspired me so much that the whole day I was stuck in front of the television watching different talk shows and movies.

I decided to be an actor but my parents wanted me to be an engineer. I was still a teenager and completely depended on them, so I had to do everything sneakily. I joined theatre classes and I sent my portfolio to different casting directors. I attended many auditions and I succeeded at most of them but couldn't carry on because of my parents and my exams.

I knew that my parents and exams would be a big obstacle for my dreams and goals but this wasn't a big problem. I was not worried about that but about the thousands of people trying their luck on the film industry. Most of them come back without making it. These thoughts were driving me crazy. Life was tough but I was tougher. Despite of all the difficulties, I managed to play a role in a commercial. That was not my biggest victory. The happiest thing about it was that my parents were no more against my ambition.

One day I received a call from a casting director, the one I had sent my portfolio and a video clip of my CV. He said he was going to cast me on a historical TV series. The difficult part about it was that my audition was in Los Angeles, California. I was happy and shocked at the same time. How could I go that far? So many things were circling my mind, the most important of them being how could I get ticket to Hollywood?

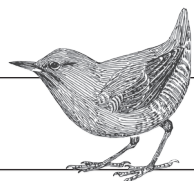
If you want to find out whether I got my ticket to Hollywood or not... you have to wait for the next issue of Migratory Birds.

Ο Τζαμίλ είναι ακόμα ένα μέλος της ομάδας, το οποίο βρήκε την «Perspective» μέσω άλλων ατόμων που τη γνώριζαν. Χει μόλις 10 μήνες που ασχολείται με τη ζωγραφική και τα περισσότερα τα έμαθε μέσω αυτής της ομάδας. Κατά την άποψή του, ένας καλλιτέχνης μόνο μέσω των έργων του μπορεί να εκφράζεται, να απεικονίζει τις δυσχέρειες, τους πόνους, τα συναισθήματα και όλα όσα δεν μπορούν να εκφραστούν με λόγια.

Αυτά ήταν ορισμένα μέλη της ομάδας, αλλά δυστυχώς η συμμετοχή των γυναικών είναι πολύ περιορισμένη, πράγμα που δεν αποτελεί καθόλου καλή έκβαση για μια τόσο καλή και δυνατή ομάδα, η οποία απαρτίζεται από τόσο κόσμο, τόσες εθνότητες και διαφορετικούς ανθρώπους.

Από τις συνομιλίες μας με τα μέλη της ομάδας, μάθαμε πως η τέχνη αποτελεί πράγματι ένα πολύ εύλογο μέσο έκφρασης των σκέψεων, των συναισθημάτων, των πιστεύω, των ιδεών και των τάσεων κάθε καλλιτέχνη, έχοντας πάντα ως μέσο, ο εκάστοτε καλλιτέχνης, τα δημιουργήματά του.

Είτε το έργο αποτελεί τρόπο έκφρασης για έναν πρόσφυγα, είτε αποτελεί προϊόν φαντασίας ενός καλλιτέχνη, όλα, μα όλα, αποτελούν δρόμο- αποτελούν μέσο έκφρασης, πράγμα που ακριβώς λόγω του ποικιλόμορφου σχήματος αυτής την ομάδα την κάνει μοναδική και αξιόλογη.

Της **ΜΑΧΝΤΙΑ ΧΟΣΣΑΪΝΙ**

Η Γιορτή της Ειρήνης

Την Τετάρτη 20 Ιουνίου, πραγματοποιήθηκε στον κήπο του Συλλόγου Ελλήνων Αρχαιολόγων εκδήλωση με αφορμή τον πρώτο χρόνο κυκλοφορίας της εφημερίδας «Αποδημητικά Πουλιά» και δημιουργίας του ραδιοφώνου «Πικραλίδα».

Σε αυτή την εκδήλωση φιλοξενήσαμε αγαπημένες και αγαπημένους φίλες και φίλους που ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμά μας και συμμετείχαν στη χαρά μας.

Το πρώτο πράγμα που τράβηξε την προσοχή των καλεσμένων μας ήταν η πολυπολιτισμικότητα της γιορτής μας. Υπήκοοι από το Αφγανιστάν, το Ιράν, τη Συρία, το Πακιστάν, την Ελλάδα, την Αλβανία...

Εμείς, η ομάδα «Νέοι Δημοσιογράφοι» του Δικτύου για τα Δικαιώματα του Παιδιού, είδαμε μπροστά στα μάτια μας τα πρώτα μηνύματα ειρήνης και φιλίας από όλους όσοι συμμετείχαν, οι οποίοι προέρχονταν από διαφορετικές εθνικότητες και κουλτούρες, μιλούσαν διαφορετικές γλώσσες και είμαστε περήφανοι που καταφέραμε μέσα από αυτή τη συνεργασία του ενός χρόνου να απεικονίσουμε με τις κάμερες των φωτογράφων μας, με απόλυτη σαφήνεια, αυτά τα μηνύματα.

Η γιορτή ξεκίνησε με την παρουσίαση της εφημερίδας, το πώς ξεκίνησε και τα στοιχεία απολογισμού του ενός χρόνου κυκλοφορίας της. Στη συνέχεια, παρουσιάστηκε το διαδικτυακό ραδιόφωνο «Πικραλίδα». Μίλησε ο δημοσιογράφος της «Εφημερίδας των Συντακτών» Δημήτρης Αγγελίδης και ο γονέας μιας συντάκτριας των «Νέων Δημοσιογράφων». Μίλησε επίσης ένας αραβόφωνος διερμηνέας της ομάδας μας, καθώς και ο κοινωνικός ψυχολόγος Μιχάλης Παπαντωνόπουλος, ενώ στη συνέχεια τα καινούργια μέλη της ομάδας μας μοιράστηκαν με τους καλεσμένους όλα όσα έμαθαν κατά τη διάρκεια συμμετοχής τους στο πρόγραμμα «Νέοι Δημοσιογράφοι».

Στο τέλος της εκδήλωσης προβλήθηκε ένα βίντεο από τις συντάκτριες των «Αποδημητικών Πουλιών» που με τα φτερά τους έχουν πετάξει σε άλλα μέρη και παρά τη μεγάλη πλέον απόσταση που μας χωρίζει, κατέφεραν με τις εικόνες και τα λόγια τους να μας χαρίσουν μια στιγμή χαράς, αποδεικνύοντας πως οι καρδιές μας εξακολουθούν να είναι κοντά.

Παρά το γεγονός ότι στη γιορτή μας αποκαίρετούσαμε και ένα μέλος της συτακτικής μας ομάδας για τη Γερμανία, εν τούτοις με τη σκέψη ότι η συνεργα-

σία μας θα συνεχιστεί, ευχθήκαμε στο μέλος μας καλή επιτυχία, χαρά και πρόοδο. Αλλωστε ένα πουλί δεν θα ξεχάσει ποτέ να πετάει! Επίσης, η συντονίστρια δημοσιογράφος και αρχισυντάκτρια της ομάδας μας, Αριστέα Πρωτονοταρίου, που μας δίδαξε με όλη της την καρδιά όλα όσα ήξερε, αποχώρησε με σκοπό να πετάξει προς ένα λαμπρό μέλλον και εμείς με ανοιχτή αγκαλιά υποδεχθήκαμε τον αντικαταστάτη της, δημοσιογράφο Σωτήρη Σιδέρη.

Η γιορτή μας διήρκεσε περίπου τρεις ώρες και θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε όλες και όλους για τη συμμετοχή, αλλά και για όλη τη στήριξή τους προς την ομάδα μας όλη αυτή τη χρονιά. Ξεκινάμε την καινούργια χρονιά

Είδαμε μπροστά στα μάτια μας τα πρώτα μηνύματα ειρήνης και φιλίας από όλους όσοι συμμετείχαν, οι οποίοι προέρχονταν από διαφορετικές εθνικότητες και κουλτούρες

γεμάτοι ενθουσιασμό, με σκοπό να περάσουμε μέσα από το πρόγραμμά μας τα μηνύματα της ελευθερίας, της ειρήνης και της αγάπης σε όλο τον κόσμο και να αποκτήσουμε αναγνώστες σε όλες τις γωνιές της Γης.

جشن صلح

مهديه حسینی

چهارشنبه بیستم ماه ژوئن در باغ کلکسیون میراث فرهنگی یونان جشنی برگزار شد به مناسبت یک ساله شدن روزنامه پرنندگان مهاجر و رادیو قاصدک .

در جشن ما میزبانان گروه زیادی از مهمانان عزیزی بودیم که به دعوت ما پاسخ مثبت داده بودند و در شادی آن روز ما سهیم شدیم. اولین صحنه ای که با ورود به جشن توجه هر مهمانی را به خود جلب می کرد حضور ملیت های مختلف در جشن بود مهمانی هایی از کشورهای همچون افغانستان ،ایران ،سوریه ،پاکستان ،یونان ،آلبانی

ما گروه خبرنگاران جوان از شبکه برای حقوق کودکان اولین پیام خود را که پیام صلح و دوستی بود در روز جشن در مقابل چشمانمان دیدیم و مفتخریم به اینکه با همکاری و همیاری بچه هایی با ملیت و زبانهای مختلف در طی یکسال توانستیم تصاویری را در قاب دوربین عکاسان حاضر در جشن به ثبت برسانیم، که این پیام صلح و دوستی در آن به وضوح دیده میشد.

جشن با معرفی روزنامه پرنندگان مهاجر و رادیو قاصدک از زمان شروع تا به حال آغاز شد .بعد مهمانان با دستاوردهای روزنامه آشنا شدند و در نیمه جشن، ما حضور یکی از خبرنگاران گروه روزنامه ی سینداکتون آقای دیمیتریس آگلیدیس را با خودمان داشتیم و صحبت های یکی از والدین نویسندگان نوجوان و سخنان با محبت یکی از مترجمین عرب زبان گروه به همراه سخنان آقای میخالیس پاپانوتوپولس جامعه شناس را شنونده بودیم، و بعد نویسندگان نوجوانی که به تازگی به گروه پیوسته بودند تمام آنچه را که در طی این مدت زمان همراه همراهمان از خبرنگاران جوان آموخته بودند را با مهمانان به اشتراک گذاشتند .

در ساعات پایانی جشن ویدئوی هایی از نویسندگان پرنندگان مهاجر که به پرواز درآمده بودند در کشورهای مختلف به نمایش گذاشته شد، پرده نمایش واسطه ای شد تا حضور آنها را با وجود فرسنگها فاصله در کنار خود احساس کنیم و به یاد بیاوریم که فاصله ها تنها یک واژه هستند زمانیکه که دلپایمان به یکدیگر نزدیک باشد .

هر چند این جشن مصادف بود با خداحافظی یکی از اعضای گروه که به کشور آلمان سفر کرد ،برای لحظاتی غمگین شدیم ولی با یادآوری اینکه این همکاری ادامه خواهد داشت برای دوستان آرزوی موفقیت کردیم و در ذهن مان حک کردیم پرنده و پرواز را...

در لحظه به لحظه این جشن نبود یک تن برایمان سخت بود ،آریسته آ پروتو نوتاریو او یکی از سردبیران روزنامه بود که پرواز کرد به سوی آینده ای روشن همچون پرنده ای که به آنها آموخت ،تمام آنچه را که خود آموخته بود با جان و دل ، ما آغوش گشودیم و خوش آمد گفتیم به سرپرست و سردبیر جدید گروه آقای سوتیریس سیدریس. جشن حدود سه ساعت به طول انجامید و حالا میخوام همچون پایان مراسم جشن تشکر کنیم از تمام کسانی که در طی این یک سال از ما حمایت کردند .

و ما سال جدید را با امید و شور هیجانی مضاعف آغاز میکنیم ، برای داشتن روزنامه و رادیویی با محتوای آزادی ، عشق و صلح در تمام دنیا شاید که خوانده شویم و شنیده شویم در سرتا سر جهان .

شخصیت جدید

مهديه حسینی

اندوخته ام به یک باره فروکش میکند، دوباره همانی میشوم که دلبسته خانه بود و حالا خانه ای نیست که به آن دل ببندم ،خانه ام این روزها از جنس پارچه شده . دوباره همانی میشوم که امیدهایم را روی دفتری مینوشتم وبا لبخند نگاهشان میکردم گویی در حال اتفاق افتادن است ولی این روزها حتی به یاد نمی آورم امید ها و آرزوهایم را..... چشمانم را میبندم و به صبح فردا فکر میکنم ،گویی به شخصیت جدید چند ماه ام بیشتر خو گرفته ام چون از من آدمی مقاوم ،آدمی صبور ساخته ،آدمی که کوهی از مشکلات هم او را از پای در نمی آورد. شخصیت جدید دنیا را برابرم رنگارنگ تر کرده ،شخصیت جدید غصه ی نداشتم کفشهای سیندرلا را ندارد ،شخصیت جدید غصه ی داشتم یک خانه ی لوکس و رویایی آرزویش نیست .

غصه ی این روزها ی شخصیت جدید داشتن یک جفت کفش آن هم نه در حد نو ،برای دادن به کودک پا برهنه هموطنم است . شخصیت جدید صبحها آرام است. روزها دوست داشتی تر است . برای شهبای شخصیت جدید دعا کنید . التماس دعا

پی نوشت : این متن زمانی که مهديه در کمپ اسخیسو زندگی می کرد نوشته شده است ، از اوایل سال دو هزار و هجده او در واحد آپارتمانی در مرکز آتن زندگی می کند ، نظر به اینکه شرایط زندگی در اسخیسو بهتر شده است کاتکسها جایگزین چادر ها شده اند .

زندگی در کمپ از من شخصیت جدیدی ساخته ،شخصیتی که از من ها بیزار شده ،دیگر تنها به خود و خواسته های خود فکر نمیکند،توجهش به دیگران و مشکلات دیگران بیشتر شده ،وحالا تصمیم گرفتم برایتان از این شخصیت جدید بگویم ،تابییند شرایط از ما آدمها شخصیت های جدیدی میسازد .

صبحها وقتی از خواب بیدار میشوم ،نگرمای خورشید بر جانم می نشیند،در طول ساعات روز هیچ چیزی نمی تواند ذهن آرامم را آشفته سازد. این خود جدیدی که در طول این چند ماه مهاجرت برای خودم ساخته ام ،شخصیتی است که با وجود همه ی مشکلات هنوز زنده است ،نفس میکشد ،راه میرود ،تحمل میکند ،کاسه ی صبرش تصمیم لیریز شدن ندارد . ولی متأسفانه این شخصیت جدید ناپایدار است . همین که هوا رو به تاریکی میرود،شخصیت جدید آرام آرام ترک میخورد هر چقدر آسمان تاریک تر ترکهای شخصیت جدید عمیق و عمیق تر میشود .شب که میشود وتاریکی حاکم مطلق بر کمپ میشود ،خودم میشوم ،شخصیت گذشته دوباره به سراغم می آید.اضطراب ،دلشوره ،استرس همه با هم به سراغم می آیند ،تا از پا درم آورند.ضربان قلبم بالا میرود.آرامشی که در طول روز

Νέος χαρακτήρας

Της **ΜΑΧΝΤΙΑ ΧΟΣΣΑΪΝΙ**

Η ζωή στον καταυλισμό έχει αλλάξει τον χαρακτήρα μου. Ξαν να έχω σιχαθεί τον εαυτό μου, το «εγώ» μου, το «θέλω» μου. Είναι ένας χαρακτήρας που κοιτά πλέον τους άλλους και τα προβλήματά τους. Τώρα αποφάσισα να σας μιλήσω για αυτόν τον νέο μου χαρακτήρα, ώστε να δείτε πως οι συνθήκες διαμορφώνουν τους χαρακτήρες των ανθρώπων. Όταν ξυπνάω τα πρωινά και με κτυπάει η ζέστη, τότε για όλη τη διάρκεια της ημέρας τίποτα δεν είναι ικανό να μου διαταράξει την ηρεμία. Αυτό είναι και το νέο μου «εγώ» που έχω διαμορφώσει τον τελευταίο καιρό που είμαι πρόσφυγας.

Ενας χαρακτήρας ο οποίος, παρά τα προβλήματα και τις δυσκολίες, κινείται, αναπνέει, υπομένει και δεν αφήνει να «ξεχειλίσει» το ποτήρι της αντοχής και της επιμονής του. Δυστυχώς όμως αυτός ο χαρακτήρας είναι και λιγάκι ασταθής.

Όσο βραδιάζει, τόσο αυτός ο νέος μου χαρακτήρας δείχνει να ραγίζει, και όσο σκοτεινιάζει, τόσο οι ρωγμές του βαθαινούν. Όταν πλέον το σκοτάδι καλύπτει τον καταυλισμό, τότε βγαίνει στο φως και ο παλιός μου χαρακτήρας, της αγωνίας, της ταραχής και του φόβου, ώσπου να με γονατίσει και να αυξήσει τους παλμούς της καρδιάς μου.

Την ηρεμία που αποκτώ όλη μέρα την απορροφά, την εξουδετερώνει και με γυρίζει πίσω εκεί,

με κάνει να ζητώ πάλι το σπίτι μου, ένα σπίτι που δεν υπάρχει πια. Το σπίτι μου είναι πλέον από πανί.

Ξαναγυρίζω πίσω. Γράφω τα όνειρά μου σε ένα χαρτί και μετά τα κοιτώ με χαμόγελο, λες και από στιγμή σε στιγμή θα ζωντανέψουν, αλλά αυτές τις μέρες δεν τα φέρνω καν στο μυαλό μου, ούτε τα όνειρα, ούτε τις ελπίδες μου...

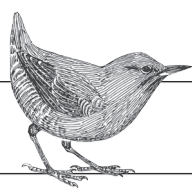
Κλείνω τα μάτια μου και σκέφτομαι το επόμενο πρωί, σαν να έχω εξοικειωθεί πολύ με τον νέο μου χαρακτήρα τους τελευταίους μήνες, μιας και έχω χτίσει έναν πολύ πιο ανθεκτικό και υπομονετικό άνθρωπο από μένα, που ούτε ένα βουνό προβλημάτων δεν τον γονατίζει.

Ο νέος μου χαρακτήρας μου έχει χρωματίσει τον κόσμο. Ο νέος μου χαρακτήρας δεν λυπάται για το χαμένο θάβaki της Σταχοπούτας, δεν γάβεται και δεν ονειρεύεται ένα πολυτελές σπίτι.

Ο χαρακτήρας μου στεναχωριέται αυτές τις ημέρες για ένα ζευγάρι παπουτσιών που θα ήθελα να χαρίσω σε ένα ξυπόλυτο παιδί, πατριωτάκι μου. Ο νέος μου χαρακτήρας είναι ήρεμος τα πρωινά. Οι μέρες είναι πιο αγαπησιάρικες, προσευχηθείτε για τις νύχτες μου.

Αμήν.

ΥΓ. Το κείμενο γράφτηκε όσο η Μαχνητιά ζούσε στη Δομή Φιλοξενίας Σχιστού. Από τις αρχές του 2018, η Μαχνητιά ζει σε διαμέρισμα στο κέντρο της Αθήνας, ενώ οι συνθήκες διαβίωσης στο Σχιστό έχουν βελτιωθεί και οι σκληρές έχουν αντικατασταθεί από κοντέινερ.

Του ΜΟΧΑΜΑΝΤ ΑΛΡΙΦΑΪ

ΤΣΑΡΛΙ ΤΣΑΠΛΙΝ

Ο θλιμμένος που έκανε τον κόσμο ευτυχισμένο

Όταν ακούμε το όνομα Τσάρλι Τσάπλιν, μας έρχεται στο μυαλό μόνο η λευκή κωμική του πλευρά, αλλά έχουμε σκεφτεί ποτέ πώς είναι η μαύρη, θλιμμένη πλευρά της ζωής του; Το πλήρες όνομά του ήταν Τσαρλς Σπένσερ Τσάπλιν, γεννημένος στο Λονδίνο το 1889. Δεν ήταν μόνο ηθοποιός όπως ξέρουμε, ήταν επίσης σκηνοθέτης, συνθέτης και σεναριογράφος.

Ο Τσάρλι Τσάπλιν δεν είχε σπίτι και γι' αυτό αναγκάστηκε να ζήσει σε καταφύγιο με την οικογένειά του. Οι γονείς του χώρισαν όταν ήταν τριών χρόνων. Η μητέρα του ήταν τραγουδίστρια, αλλά έχασε τη δουλειά της έπειτα από τον τραυματισμό των φωνητικών της κορδών. Ο Τσάρλι αναγκάστηκε, λοιπόν, να δουλεύει ως λούστρος από μικρή ηλικία μαζί με τον ετεροθαλή αδελφό του τον Σίντνεϊ. Οι συνθήκες για την οικογένειά του θα χειροτερέψουν αργότερα και η μητέρα του δεν θα είναι πλέον ικανή να τους στηρίξει. Σε ηλικία εννέα χρόνων οι Αρχές θα βάλουν αυτόν και τον αδελφό του στο ορφανοτροφείο. Ο αλκοολικός πατέρας του πέθανε όταν ο Τσάρλι ήταν δεκατριών χρόνων. Η μητέρα του μολύνθηκε από σύφιλη, μια ασθένεια που κανείς δεν μπορεί να ξεπεράσει εύκολα, κάτι που την οδήγησε στην τρέλα και στο φρενοκομείο.

Ο Τσάρλι δεν παραδόθηκε μπροστά στα εμπόδια της ζωής. Δούλεψε στο θέατρο και στα δεκαεννιά του υπέγραψε συμβόλαιο με την εταιρεία Φρεντ Κάρνο, με την οποία έκανε περιοδεία στις ΗΠΑ, όπου έμαθε πολλά για την παραγωγή ταινιών. Στα είκοσι πέντε του υπέγραψε συμβόλαιο με την κινηματογραφική εταιρεία Κιστόουν. Εκεί γεννήθηκε ο χαρακτήρας του Τσάρλι Τσάπλιν, ο καλός αλήτης που ξέρουμε σήμερα. Μετά την εξέλιξη του ταλέντου του στην κωμωδία και τη διατήρηση της ελπίδας και της σκληρής δουλειάς, ο Τσάρλι Τσάπλιν έγινε μια από τις μεγαλύτερες προσωπικότητες που γνώρισε ο κόσμος.

Ο Τσάρλι Τσάπλιν σκηνοθετεί, γράφει σενάρια, συνθέτει και παίζει στις ταινίες του, που εξετάζουν κοινωνικά ζητήματα με κωμικό τρόπο. Οι ταινίες του Τσάρλι Τσάπλιν είναι βωβές, χωρίς διάλογο, γιατί έτσι οραματίστηκε ο ίδιος την αληθινή έννοια της τέχνης. Ο Τσάρλι συνέχισε να παράγει βωβές ταινίες ακόμα και μετά την είσοδο του ήχου στον κινηματογράφο. Από τις πιο γνωστές του ταινίες αναφέρουμε ενδεικτικά: «Μοντέρνοι καιροί», «Το τσίρκο», «Ο μεγάλος δικτάτωρ», «Το αγόρι».

Ο Τσάρλι Τσάπλιν γνώριζε πως η ταινία «Ο μεγάλος δικτάτωρ», στην οποία απεικονίζει την προσωπικότητα του ναζι Αδόλφου Χίτλερ και το όνειρό του να κυριαρχήσει

Γνώριζε πως η ταινία «Ο μεγάλος δικτάτωρ», στην οποία απεικονίζει την προσωπικότητα του ναζι Αδόλφου Χίτλερ και το όνειρό του να κυριαρχήσει την Ευρώπη, θα του δημιουργούσε πολλά προβλήματα. Αυτό όμως δεν τον εμπόδισε να συνεχίσει την ταινία το 1940, έχοντας πολλούς λόγους για να το κάνει. Ένας από αυτούς ήταν η περιφημη ομιλία στο τέλος της ταινίας, η οποία δεν ήταν μόνο ο επίλογος, αλλά και ένα μήνυμα προς όλους.

την Ευρώπη, θα του δημιουργούσε πολλά προβλήματα. Αυτό όμως δεν τον εμπόδισε να συνεχίσει την ταινία το 1940, έχοντας πολλούς λόγους για να το κάνει. Ένας από αυτούς τους λόγους ήταν η περιφημη ομιλία στο τέλος της ταινίας, η οποία δεν ήταν μόνο ο επίλογος, αλλά και ένα μήνυμα προς όλους. Η ομιλία:

«Όλοι επιθυμούμε την αλληλεγγύη, αυτή είναι η φύση των ανθρώπων. Να ζούμε με την ευτυχία των άλλων και όχι με τη δυστυχία τους. Δεν θέλουμε ούτε να μισούμε ούτε να περιφρονούμε. Στον κόσμο αυτόν υπάρχει χώρος για τον καθένα. Η καλή Γη είναι πλούσια και μπορεί να παρέχει για όλους. Η ζωή μπορεί να είναι ελεύθερη κι ωραία,

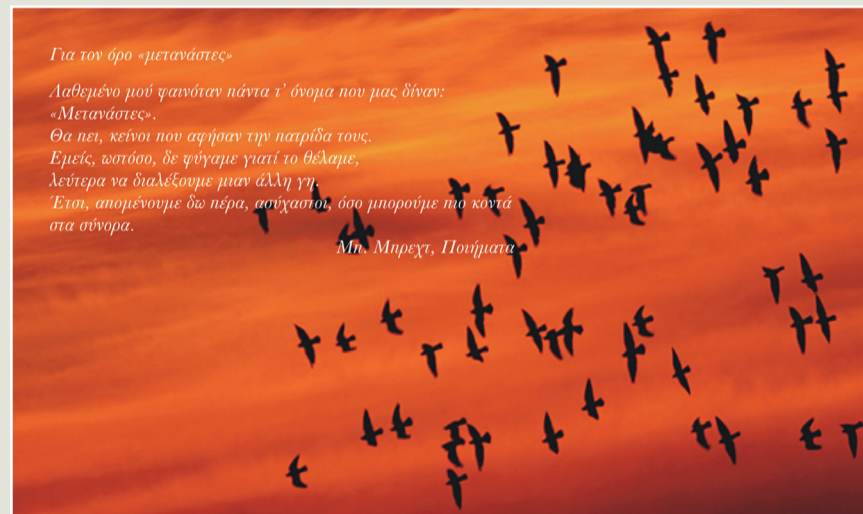
αλλά χάσαμε αυτό το μονοπάτι. Η πλεονεξία δηλητηρίασε τις ψυχές των ανθρώπων, ανύψωσε τους φραγμούς του μίσους, μας καταδίκασε στη δυστυχία και στη σφαγή. Ορίσαμε την ταχύτητα, αλλά κλειστήκαμε στον εαυτό μας... Σε αυτούς που με ακούνε, λέω: Μην απελπίζεστε. Η τωρινή μας δυστυχία δεν είναι παρά το πέρασμα της πλεονεξίας και της σκληρότητας εκείνων που φοβούνται την πρόοδο του ανθρώπου... Στρατιώτες! Μην υπακούτε στους αγρόικους, που σας περιφρονούν και σας σκλαβώνουν, που σας δυναστεύουν τις ζωές. Ανθρώπους που σας λένε τι να κάνετε, τι να σκεφτείτε και τι να νιώσετε! Που σας μεταμορφώνουν σε κοπάδι, σε κρέας για τα κανόνια. Μην υποχωρείτε μπροστά σε αυτά τα εκφυλισμένα όντα, στους εγκεφάλους και στις καρδιές των μηχανών! Δεν είστε ούτε μηχανές ούτε κοπάδι, είστε άνθρωποι! Φέρετε την αγάπη της ανθρωπότητας μέσα στις καρδιές σας, δεν μισείτε... Εσείς είστε ο λαός που έχει τη δύναμη να δημιουργεί τις μηχανές, να δημιουργεί την ευτυχία! Εσείς, ο λαός, έχετε τη δύναμη να δημιουργήσετε την ευτυχία, να μην υποφέρετε μια όμορφη κι ελεύθερη ζωή, να κάνετε αυτή τη ζωή μια υπέροχη περιπέτεια... Ας αγωνιστούμε για έναν κόσμο δίκαιο... Να ελευθερώσουμε τον λαό, να σπάσουμε τους εθνικούς φραγμούς, να καταργήσουμε την πλεονεξία, το μίσος και τη μισαλλοδοξία».

ΤΕΤΑΡΤΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

Για τον Ορο Μετανάστες

ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ της συνεργασίας μας με το Πολιτιστικό Πρόγραμμα του 4ου Γυμνασίου Νέας Σμύρνης, οι μαθητές της Β' τάξης του σχολείου φιλοτέχνησαν για το Δίκτυο την παρακάτω αφίσα. Εμπνευσμένη από το ποίημα του Μπέρτολτ Μπρεχτ με τίτλο «Για τον ορο μετανάστες», η αφίσα αποτελεί το σχόλιο των μαθητών για την προσφυγική κρίση και το μεταναστευτικό και

μας καλεί να φτιάξουμε μαζί μια νέα φωλιά για τα αποδημητικά πουλιά που άφησαν πίσω τα σπίτια τους. Ευχαριστούμε θερμά τους μαθητές που συνεργάστηκαν για τη δημιουργία της αφίσας και τη συντονίστρια του ομότιτλου Πολιτιστικού Προγράμματος «Για τον ορο μετανάστες», κ. Αφροδίτη Καϊράκη.

Για τον ορο -μετανάστες-

Λιθισμένο που γαργάλα πάντα τ' όνομα που μας δίνουν.
-Μετανάστες-
Θα πει, κείνοι που αφήσαν την πατρίδα τους.
Εμείς, καίτοι, δε φύγαμε γιατί το θέλαμε,
Λεύτερα να διαλέξουμε μια άλλη γη.
Έτσι, απομένουμε δια πάρα, απήσπαστο, όσο μπορούμε πιο κοντά
στα σπύρα.

Μrs. Μαρρεχί, Ποιήτρια

AS PART of our collaboration with the Cultural Program of the 4th high school of Nea Smyrni, the students of the second grade of the school created the following poster for the Network. Inspired by Bertolt Brecht's poem "Concerning the Label Emigrant," the poster is the comment of students on the refugee crisis, and a call to action to build a new nest for the migratory birds that have left their homes.

We are very grateful to the students who worked together to create the poster and the coordinator of the Cultural Program "Concerning the Label Emigrant," Mrs. Aphrodite Kairaki.

**Ας φτιάξουμε
ΜΑΖΙ
τη νέα τους
ΦΩΛΙΑ**

4ο Γυμνάσιο Νέας Σμύρνης

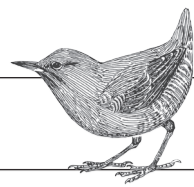
Σαρλι Σαμπλν - ο τείσις ο οποίος άσπιδε τον κόσμο

Μοχάμαντ Αλρίφαϊ

Για τον ορο -μετανάστες-
Λιθισμένο που γαργάλα πάντα τ' όνομα που μας δίνουν.
-Μετανάστες-
Θα πει, κείνοι που αφήσαν την πατρίδα τους.
Εμείς, καίτοι, δε φύγαμε γιατί το θέλαμε,
Λεύτερα να διαλέξουμε μια άλλη γη.
Έτσι, απομένουμε δια πάρα, απήσπαστο, όσο μπορούμε πιο κοντά
στα σπύρα.

Όλοι επιθυμούμε την αλληλεγγύη, αυτή είναι η φύση των ανθρώπων. Να ζούμε με την ευτυχία των άλλων και όχι με τη δυστυχία τους. Δεν θέλουμε ούτε να μισούμε ούτε να περιφρονούμε. Στον κόσμο αυτόν υπάρχει χώρος για τον καθένα. Η καλή Γη είναι πλούσια και μπορεί να παρέχει για όλους. Η ζωή μπορεί να είναι ελεύθερη κι ωραία,

Όταν ακούμε το όνομα Τσάρλι Τσάπλιν, μας έρχεται στο μυαλό μόνο η λευκή κωμική του πλευρά, αλλά έχουμε σκεφτεί ποτέ πώς είναι η μαύρη, θλιμμένη πλευρά της ζωής του; Το πλήρες όνομά του ήταν Τσαρλς Σπένσερ Τσάπλιν, γεννημένος στο Λονδίνο το 1889. Δεν ήταν μόνο ηθοποιός όπως ξέρουμε, ήταν επίσης σκηνοθέτης, συνθέτης και σεναριογράφος. Ο Τσάρλι Τσάπλιν δεν είχε σπίτι και γι' αυτό αναγκάστηκε να ζήσει σε καταφύγιο με την οικογένειά του. Οι γονείς του χώρισαν όταν ήταν τριών χρόνων. Η μητέρα του ήταν τραγουδίστρια, αλλά έχασε τη δουλειά της έπειτα από τον τραυματισμό των φωνητικών της κορδών. Ο Τσάρλι αναγκάστηκε, λοιπόν, να δουλεύει ως λούστρος από μικρή ηλικία μαζί με τον ετεροθαλή αδελφό του τον Σίντνεϊ. Οι συνθήκες για την οικογένειά του θα χειροτερέψουν αργότερα και η μητέρα του δεν θα είναι πλέον ικανή να τους στηρίξει. Σε ηλικία εννέα χρόνων οι Αρχές θα βάλουν αυτόν και τον αδελφό του στο ορφανοτροφείο. Ο αλκοολικός πατέρας του πέθανε όταν ο Τσάρλι ήταν δεκατριών χρόνων. Η μητέρα του μολύνθηκε από σύφιλη, μια ασθένεια που κανείς δεν μπορεί να ξεπεράσει εύκολα, κάτι που την οδήγησε στην τρέλα και στο φρενοκομείο. Ο Τσάρλι δεν παραδόθηκε μπροστά στα εμπόδια της ζωής. Δούλεψε στο θέατρο και στα δεκαεννιά του υπέγραψε συμβόλαιο με την εταιρεία Φρεντ Κάρνο, με την οποία έκανε περιοδεία στις ΗΠΑ, όπου έμαθε πολλά για την παραγωγή ταινιών. Στα είκοσι πέντε του υπέγραψε συμβόλαιο με την κινηματογραφική εταιρεία Κιστόουν. Εκεί γεννήθηκε ο χαρακτήρας του Τσάρλι Τσάπλιν, ο καλός αλήτης που ξέρουμε σήμερα. Μετά την εξέλιξη του ταλέντου του στην κωμωδία και τη διατήρηση της ελπίδας και της σκληρής δουλειάς, ο Τσάρλι Τσάπλιν έγινε μια από τις μεγαλύτερες προσωπικότητες που γνώρισε ο κόσμος. Ο Τσάρλι Τσάπλιν σκηνοθετεί, γράφει σενάρια, συνθέτει και παίζει στις ταινίες του, που εξετάζουν κοινωνικά ζητήματα με κωμικό τρόπο. Οι ταινίες του Τσάρλι Τσάπλιν είναι βωβές, χωρίς διάλογο, γιατί έτσι οραματίστηκε ο ίδιος την αληθινή έννοια της τέχνης. Ο Τσάρλι συνέχισε να παράγει βωβές ταινίες ακόμα και μετά την είσοδο του ήχου στον κινηματογράφο. Από τις πιο γνωστές του ταινίες αναφέρουμε ενδεικτικά: «Μοντέρνοι καιροί», «Το τσίρκο», «Ο μεγάλος δικτάτωρ», «Το αγόρι». Ο Τσάρλι Τσάπλιν γνώριζε πως η ταινία «Ο μεγάλος δικτάτωρ», στην οποία απεικονίζει την προσωπικότητα του ναζι Αδόλφου Χίτλερ και το όνειρό του να κυριαρχήσει

Ένας τελικός γεμάτος ενέργεια

Του **ΑΜΠΝΤΟΥΛ ΡΑΣΙΝΤ ΜΟΧΑΜΑΝΤΙ**

Στο Πανελλήνιο Πρωτάθλημα Μπάσκετ με Αμαξίδιο συμμετέχουν άτομα με αναπηρίες. Είναι οι πιο σημαντικοί και εντυπωσιακοί αγώνες. Φέτος ο τελικός του Final Four διεξήχθη στο κλειστό γυμναστήριο της Νέας Σμύρνης, στις 17 Ιουνίου, ανάμεσα στις ομάδες Α.Σ. Ατλας Αθηνών και Γ.Σ. Δωδεκάνησος από τη Ρόδο.

Ήταν η πρώτη φορά που έβλεπα τέτοιους αγώνες. Πολύ εντυπωσιακό! Οι δύο ομάδες έβαλαν τα δυνατά τους σε έναν τελικό γεμάτο ενέργεια. Οι κανόνες του παιχνιδιού είναι γνωστοί: 4 ημίχρονα, 10 λεπτά το κάθε ένα, 5 παύσεις σε κάθε ομάδα. Αυτό που με εντυπωσίασε ήταν η συμμετοχή των γυναικών στο γήπεδο.

Αν και η Δωδεκάνησος επικράτησε με 62-60, πρωταθλήτης, για δεύτερη συνεχόμενη χρονιά, αναδείχθηκε ο Ατλας, καθώς είχε πετύχει περισσότερους πόντους στο Final Four.

Μετά το τέλος του παιχνιδιού μίλησα με τους παίκτες.

Ο Γιώργος Μακρής, αγωνιζόμενος με την ομάδα του ΠΑΣΚΑ και μέλος της εθνικής ομάδας, μπορεί να μην έφτασε στον τελικό αλλά ήταν ο πρώτος σκόρερ του πρωταθλήματος. Έχει τραυματισμό-ακρωτηριασμό μριαίου και παίζει μπάσκετ τα τελευταία 23 χρόνια, από το 1996.

Πώς σας φάνηκε ο τελικός;
«Το τελευταίο ματς ήταν πάρα πολύ εντυπωσιακό, είχε πάρα πολλά δυναμικά και ήταν πολύ καλή διαφήμιση για το άθλημά μας».

Έχετε κάποιο μήνυμα για τους πρόσφυγες με αναπηρία που έχουν έρθει στην Ελλάδα αναζητώντας μια νέα ζωή;

«Συνεργαζόμαστε με κάποιους πρόσφυγες που έχουν αναπηρία, έχουμε και στην ομάδα μας έναν. Καλό θα είναι να έρχονται, να κοινωνικοποιηθούν μαζί μας, να γνωρίσουν τον αθλητισμό. Θέλουμε κι εμείς να τους έχουμε παράμας και να συμμετέχουν μαζί μας στους αγώνες».

Ποια είναι η άποψή σας για τα παραολυμπιακά αθλήματα;

«Σε αυτά τα αθλήματα συμμετέχουν άτομα με αναπηρίες. Είναι ισοτίμα με τα ολυμπιακά και

γίνονται 15 με 20 μέρες μετά τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Είναι η τελική προσπάθεια όλων όσοι προποούνται χρόνια και αγωνίζονται, το αποκορύφωμα της προσπάθειάς τους. Οι αθλητές ξεπερνούν τα όριά τους και αυτοί είναι και ο σκοπός της προσπάθειάς τους όλο τον χρόνο».

Θα θέλατε να πείτε κάτι στους αναγνώστες μας;

«Όσοι γνωρίζουν πρόσφυγες και μετανάστες άτομα με αναπηρία, καλό είναι να τους μιλήσουν, να έρθουν στον χώρο μας, να ενταχθούν μαζί μας στον αθλητισμό».

Στη συνέχεια μίλησα με τον Ιωάννη Χαλδαίο, ο οποίος παίζει μπάσκετ 17 χρόνια και τα τελευταία 5 αγωνίζεται με τον Α.Σ. Ατλας Αθηνών.

Τι θα θέλατε να πείτε στους έφηβους πρόσφυγες που έρχονται

από τον πόλεμο με αναπηρία;

«Θα ήθελα να τους πω ότι αν ασχοληθούν με τον αθλητισμό, θα κάνουν πολύ καλό και στην ψυχική και στη σωματική τους υγεία. Θα δυναμώσουν, θα πηγαίνουν ταξίδια, θα αγωνίζονται, θα γυμνάζονται, θα κοινωνικοποιηθούν και θα ξεπεράσουν το πρόβλημά τους πολύ πιο εύκολα».

Η ζωή με αθλητισμό είναι καλύτερη από τη ζωή χωρίς αθλητισμό;

«Νομίζω ότι η ζωή με αθλητισμό είναι πιο καλή γιατί αναλαμβάνεις κάποιες υποχρεώσεις και πρέπει να τις τηρείς, οπότε μπαίνεις σε ένα πρόγραμμα και η ζωή κυλάει πιο ομαλά. Ειδικά στη δική μας κατάσταση μετά από κάποιο ατύχημα, όταν ο οργανισμός αρχίζει να ατροφεί, μέσα από τον αθλητισμό βρίσκεις τη δύναμη να προχωράς».

Ίκ φινάλ πρ ζ ανρζύ

Εبدالرشید محمدی

Βσναςνδ . μίχωαίμ κέ ημρα η μ ασνδνδ
ω δρ μσάβκατ σρκτ κνδνδ .

νρζρτάν δρ μορδ ορρζσ ηαί
πάρ μίπικ κίπστ ?

δρ ίν μσάβκατ άφραδ μολο
σρκτ μίκνδνδ . δίκίπα μ ορρζσ ηαί
μίπικ βραίρη μί κνδ . βκδ ζ
μσάβκατ κίπανί μίπικ , τερρίπα
πάζρδε τά βίπστ ροζ βίπστ ροζ βκδ
μσάβκατ μολοίν βρκζάρ μί σνοδ ω
ίν νίκίε τλάσ άφραδί αστ κέ σάλια
τλάσ μί κνδνδ ω ορρζσ μί κνδνδ ω
τλάσ σάν ρα βε κλε η άδασάν μί
ρσανδνδ .

ορρζσκαράν τλάσ βρ ίν δαρνδ κέ ζ
κδ ω ανδζα ηοδ βίπστρ νίκίε κμ
δασθέ βανδνδ ω ίν ηδφ ημε τμρβνάν
αστ κέ ανκμ μί δκνδ .

κίζύ βραί οανδνδ κλν ροζνμη μ
δαρίδ κέ βγκοίδ ?

άκρ μολοίν μίκρ μίκρ σνσβίδ δρ ρίβε
μ μ μρ ίρσάν σκίβτ κνδνδ ω δρ ίν
μσάβκατ σρκτ κνδνδ .

δρ άδμη μ άκεί αοανίς κάλδιο
σκίβτ κρδμ . ηδφε σάλ αστ κέ
βάζύ μί κνδ ω πνκ σάλ αστ κέ
κζοτ τίμ "άτλς" αστ

νρζρτάν δρ ρίβε μ νοκωνανί κέ ζ
κνκ μ μολοίτ άμδε ανδ κίπστ
?

άκρ βίανδ δρ ορρζσ βσλ σνοδ ημ
βραί ροκίη σάν κοβ αστ ω ημ
βραί βδν σάν ω ούί τρ μίσνοδ, βε
μσάφρτ μίρονδ μσάβκε μίδκνδ
δοστ πίδα μίκνδνδ βε άδλκ άκτμκ
βσλ μί σνοδ ω μσκλάνσάν ρα
κίπύ ράκτ τρ κλ μίκνδνδ .

άία ζνκί μρ ορρζσ βκτρ ζ ζνκί
βδον ορρζσ αστ ?

φκρ μίκνκ ζνκί μρ ορρζσ βκτρ
αστ κοβ βκ σρύ μσθλοίτ ηα ρα
βε ηκδμ μί κίρδ ω βίπδ ζ ηκδμ άνηα
βρ βίπιδ . πς δρ νίκίε ζνκί σκλ
βκτρύ μί κίρνδ . μκσσομω οκί
δρ ζνκί μρ ηα βκ άκφάκί νάκωσάνδ
βραίμκν πίσ μί άίδ δρ άδλκ ορρζσ
οούί τρ μί σνοίμ ω βε σμκτ κλο πίσ
μί ροβμ .

βάζύ ηαί μσάβκατ ίλκ βσκίβτάλ
μρ σνδνλί κρζ δαρ αστ μρ σρκτ
ορρζσκαράν μολο μκσμύ βκί ζ
μκμτρίν ω μορδ τοκίε τρρίν μσάβκατ
ορρζσ βραί άσκλσ μολο αστ .

άμσάλ φινάλ βάζύ δρ ορρζσκίη
σρβίσθι "νία ζμίρνι" δρ τάρκί
17 κοβ 2018 βίν τίμ ηαί "άτλς"
ζ σκίρ άτν ω δοδκάνίσοοσ ζ
κζίρβη ροδooσ βρκζάρ σκδμ βοδ .

άολν βαρμ βοδ κέ βάζύ ίλκ ρα ζ
νζδίκ ρα τμσάσ μίκρδμ βραίμ κίπύ
κάλβ βοδ ! κοβ ηρ κνκ κέ βάζύκνκν
μολο βοδνδ ω ία βκζύ μσκλάντ
δίκρύ δασνδνδ άμμ βάζ ημ πρ κνδρτ
πρ ανρζύ βάζύ μί κρδνδ βε ίν δλίλ
κέ κρφε άίι βοδνδ .

κάνον βάζύ άσνά αστ . κίηαρ νίμη
βάζύ μί κνδ ηρ νίμη 10 δίκίηε αστ .
δρ ηρ τίμ πνκ βάζύκν βάζύ μί κνδ
κάλβ ίν κέ δκκτάν ημρ ίρσάν βάζύ
μίκνδνδ .

μ άίνκκ νίκίε βάζύ 62 βρ 60
νέκ τίμ δοδκάνκ νίσοσ ζ κζίρβη
ροδσ τμκμ σκδ . κίηρμκν ίλκ
"άτλς" βοδ βραί δομνν σάλ πίπύ
κοβ άμκίζάρτ βίπστρί δασθ ω δρ
ίλκ κίηκκίη νκσστ ρα κρκτ .

δρ άκρ μρ δο τν ζ βάζύκνκν άίν τίμ
ηα κκφτ ω κοοί δασθ .

άκεί βορκκooσ μκρκίς ορρζσκαρ τίμ
"πασκα" κζοτ τίμ μλί . σκίπδ κέ βε
φινάλ νρβίδ άμ άολν άμκίζάρ άορ ίλκ
βοδ . άο δκζάρ κνκ κζοτ άζ νάκίη
ράν ηστ δρ βίπστ ω σκ σάλ άκίρ
βσκίβτάλ βάζύ μίκνδνδ . ζ σάλ ηζάρ ω
νέκσδ ω νοδ ω σκσ .

νρζρτάν ρα δρ μορδ μσάβκε φινάλ
βγκοίδ κζοτορ βοδ?

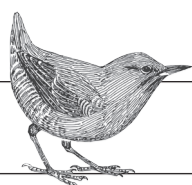
κίπύ μρ ηίβκν βοδ ω κίπύ μρ κνδρτ
ω ίκ τβλίβ βραί ορρζσ μρ βοδ .

δρ μορδ μίκρ βκίη κέ μολο ηστν
ολί μίκωανδ ζνκί κοδ ρα ζ αν
βσζανδ κρφε δαρνν ?

μρ μρ άνηα ημκκίμ ημκννν
δρ τίμ μρ ίκ νφρ μίκρ άστ ,
βκτρ αστ κέ βίανδ , ίν ορρζσ ρα

«Αν ασχοληθούν με τον αθλητισμό, θα κάνουν πολύ καλό και στην ψυχική και στη σωματική τους υγεία. Θα δυναμώσουν, θα πηγαίνουν ταξίδια, θα αγωνίζονται, θα γυμνάζονται, θα κοινωνικοποιηθούν και θα ξεπεράσουν το πρόβλημά τους πολύ πιο εύκολα»

Ο διάλογος του μυαλού και της καρδιάς

Της ΜΙΡΝΑ ΑΣΛΑΝ

Μυαλό: Γεια σου, φοβισμένη! Καρδιά: Γεια σου, σσφέ!
Μυαλό: Πώς είσαι σήμερα;
Καρδιά: Ακόμα κτυπάω. Εσύ;
Μυαλό: Κι εγώ ακόμα λειτουργώ. Καρδιά: Καημένο μυαλό, είσαι απλώς ένα εργαλείο σκέψης.
Μυαλό: Κι εσύ είσαι απλώς ένα όργανο που κτυπάει, για να ζήσω εγώ. Δηλαδή για μένα δουλεύεις.

Καρδιά: Εγώ είμαι τα συναισθήματα και οι αισθήσεις, ο πόνος και η χαρά, τα ποιήματα και ο έρωτας. Εδώ και χιλιάδες χρόνια οι άνθρωποι γράφουν για μένα και συνθέτουν τα καλύτερα ποιήματα. Χωρίς εμένα δεν υπάρχουν συναισθήματα, ούτε έρωτας, ούτε ζωή.

Τα συναισθήματα, οι αισθήσεις, ο έρωτας και τα ποιήματα πηγάζουν από μένα. Εχεις συναντήσει ποτέ σου άνθρωπο που να έχει αγαπήσει αυτόν που τον αδικήσει; Ή άνθρωπο που να αγαπάει τον εχθρό του; Είσαι παγωμένο χωρίς εμένα, δεν νιώθεις τίποτα.
Μυαλό: Εγώ είμαι αυτό που κάνω τον άνθρωπο λογικό ον και τον διαχωρίζω από το ζώο.

Μεγάλος διάλογος, ατελείωτος... Η καρδιά και το μυαλό ισορροπούν σε μια ζυγαριά. Εάν γείρει προς τη μία πλευρά εις βάρος της άλλης, αποσταθεροποιείται ο άνθρωπος και είναι σαν να βλέπει με το ένα μάτι. Δεν νομίζω ότι κάποιος δέχεται να ζει χωρίς λογική ή να είναι συναισθηματικά νεκρός.

Ξανά και ξανά και ξανά, ξεκινάει ο διάλογος.

Κάθε φορά που ξεκινάω να ψάχνω με το στιλό μου για να γράψω το άρθρο μου, η καρδιά μου δηλώνει την αντίρρηση της στα λόγια μου, που δεν της ται-

ριάζουν. Τα σβήνω και προσπαθώ πολύ να γράψω κάτι ικανοποιητικό για την καρδιά μου.

Το μυαλό όμως δεν τα δέχεται, δεν είναι λογικά τα λόγια μου, λέει, και δεν είναι κάτι που θα ήθελε να συζητήσει. Εδώ στέκομαι μπροσμένη γράφοντας λόγια και τίτλους που είναι πιο λογικά, όμως δεν είναι αυτά που θέλει η καρδιά μου.

Συνεχίζεται η σκληρή σύγκρουση μεταξύ καρδιάς και μυαλού, αφού το κάθε ένα έχει τη δική του προοπτική να εξετάζει τα πράγματα.

Η καρδιά θέλει ένα κείμενο γεμάτο συναισθήματα, ενώ το μυαλό ενδιαφέρεται μόνο να είναι σοφό και λογικό. Σε αυτή την περίπτωση όμως δεν γράφω αυτό που πραγματικά θέλω, που σημαίνει ότι είναι κρύο και χαζό αυτό που έγραψα πολλές φορές.

Ετσι ακριβώς είναι η κοινωνική μας ζωή. Μια αντίφαση μεταξύ των «πρέπει» και των «θέλω», μόνο και μόνο επειδή είναι κοινωνικά συνθήματα.

Για παράδειγμα, πρέπει να αποδέχεσαι τις προσκλήσεις και να παρευρίσκεσαι σε συναντήσεις, ακόμα κι αν δεν θέλεις, προκειμένου να αποφύγεις να σου πουν «αυτό που έκανες είναι ντροπή, δεν είναι αποδεκτό!», κάνοντας έτσι πολύτιμο χρόνο.

Το κάνεις δηλαδή από ευγένεια ακόμα και αν αυτό είναι εις βάρος του προσωπικού σου χρόνου και των προσωπικών σου ενδιαφερόντων.

Πολλές φορές αισθάνομαι τα πόδια μου βαριά όταν με καλούν σε τέτοιου είδους συναντήσεις. Διστάζω να πάω και σκέφτομαι «Μήπως είμαι λάθος; Μήπως με κατηγορήσουν για αλάζονική συμπεριφορά;»

Δεν ξέρω εάν έχω δίκιο ή άδικο, αλλά αυτοί που με ξέρουν με καταλαβαίνουν. Αυτοί που πρόκειται να με κρίνουν θα το κάνουν ούτως ή άλλως, έτσι είναι η ζωή. Ας τη ζήσουμε όπως θέλουμε εμείς, γιατί η ικανοποίηση των άλλων είναι δύσκολο πράγμα, ακόμα κι αν αφοσιωθεί κανείς τελείως σε αυτό.

Αυτά είναι τα λόγια μου και αυτή είναι η πραγματικότητα και η σύγκρουση μέσα μου και είμαι φοβισμένη με αυτή την κόντρα. Ένας τελευταίος ψιθύρος: Η αληθινή πρόκληση βρίσκεται στο πώς θα ελέγξεις τις διάφορες καταστάσεις και συγκρούσεις μεταξύ καρδιάς και μυαλού και πώς θα αναμείξεις. Δηλαδή το να σκέφτεσαι με την καρδιά σου και να νιώθεις με το μυαλό σου. Προσπάθησε να τα συνδυάσεις, αλλά όχι το ένα εις βάρος του άλλου.

Ζήσε την ειρήνη και πάντα να περιμένεις την καλοσύνη και να ελπίζεις στον Θεό. Αυτός ξέρει τις προθέσεις.

ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ «ΑΠΟΔΗΜΗΤΙΚΑ ΠΟΥΛΙΑ»

Αخبار	شناسنامه ی روزنامه پرنندگان مهاجر	هوية الصحفية «طيور مهاجرة»	ΟΜΑΔΑ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΞΙΑΣ
ادارتی بورڈ۔ مدنیہ حسینی۔ سوتیریس سیدزیرس۔ مضمون نگار۔ عبدالرشید محمدی۔ علتنبہ رحیمی۔ الیاس شریفی۔ ظہرہ حبیبی۔ مدنیہ حسینی۔ میرنا اسلان۔ مورٹیزہ رحیمی۔ محمد الرفیعی۔ نجف شبیر۔ سارہ حسینی۔ فاطمہ حسینی۔	سرپرست های نویسنندگان مهديه حسینی سوتیریس سیدزیرس گروه نویسندگان آلیشیا رحیمی عبدالرشید محمدی الیاس شریفی زهره حبیبی مهديه حسینی میرنا اسلان مرتضی رحیمی محمد الرفیعی نجف صبیور سارا حسینی فاطمه حسینی ترجمه و ویرایش متن ها به زبان انگلیسی کالیوبی کاروسی ترجمه متن ها از زبان فارسی به یونانی و برعکس دسک نت ترجمه و ویرایش نهایی متن ها از زبان فارسی به یونانی و برعکس سام نورزاد ترجمه و ویرایش نهایی متن ها از زبان عربی به یونانی و برعکس بشر دیب ترجمه و ویرایش نهایی متن ها از زبان اردو به انگلیسی و برعکس علی حمزه مسئول عکاسی: پرستو حسینی، نجف صبیور صیبر الیاس شریفی مسئول طراحی: زهره حبیبی، میرنا اسلان، نجمیه حسینی، سارا حسینی چاپ لوگو میخائیل پایادو پولوس – دیمیتریس گازیس صفحه بندی: لویزا کارایورگیو شبکه برای حقوق کودکان: کودکان: آلكامنوس 11ب، ایستگاه مترو لاریسیس تلفن: 2108846590 www.ddp.gr ایمیل: diktio@ddp.gr	فريق رئاسة التحرير: مهديه حسینی سوتیریس سیدزیرس فريق التحرير: الیسبا رحمی عبد الرشید محمدی ایلیا شریفی زهره حبیبی مهديه حسینی میرنا اسلان مرتضی رحیمی محمد الرفیعی محمد صبیور سارہ حسینی فاطمه حسینی ترجمه و تدقیق اللغة الإنكليزية: کالیوبی کاروسی ترجمه النصوص من الفارسیة الى اليونانية: DeskNET ترجمه و تدقیق نهایی للنصوص من الفارسیة لليونانية و بالعکس: سام نورزاد ترجمه و تدقیق نهایی للنصوص من العربية الى اليونانية و بالعکس: بشار دیب ترجمه و تدقیق نهایی للنصوص من الأوردو الى الإنكليزية و بالعکس: علی حمزه نواز مسؤولو المواد التصويرية: ایلیا شریفی نجف صبیور باراستو حسینی مسؤولو المواد التصميمية: زهره حبیبی میرنا اسلان نجمیه حسینی سارہ حسینی الشعار: دیمیتریس گازیس میخائیل بابیتوبولوس تصميم الصفحات: لویزا کارایورگیو شبكة لحقوق الطفل شارع الکامنوس 11 ب محطة القطار (ستاثموس لاریسیس) هاتف: 210.8846590 www.ddp.gr بريد الإلكتروني: diktio@ddp.gr	Μαχντιά Χοσσαίνι Σωτήρης Σιδέρης ΟΜΑΔΑ ΣΥΝΤΑΞΗΣ Αλισημί Ραχιμί Αμνιτούλ Ρασίντ Μοχαμαντί Ελιά Σαριφί Ζαχρά Χαρηιμί Μαχντιά Χοσσαίνι Μίρνα Ασλάν Μορτεζά Ραχιμί Μοχάμαντ Αλφίρά Νατζάφ Σαμπίρ Σαρά Χοσσαίνι Φατιμά Χοσσαίνι ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΣΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ Καλλιόπη Καρούση ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΑΠΟ ΦΑΡΣΙ ΣΕ ΕΛΛΗΝΙΚΑ DeskNET ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΤΕΛΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΑΠΟ ΦΑΡΣΙ ΣΕ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΟ Σαάμ Νουρ Ζαντ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΤΕΛΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΑΠΟ ΑΡΑΒΙΚΑ ΣΕ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΟ Μπασάρ Ντιμπ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΤΕΛΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΑΠΟ ΟΥΡΝΤΟΥ ΣΕ ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΟ Αλί Χαμζά Ναουάζ ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΥΛΗΣ Ελιά Σαριφί, Νατζάφ Σαμπίρ, Παρστού Χοσσαίνι ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΧΕΔΙΑΣΤΙΚΗΣ ΥΛΗΣ Ζαχρά Χαρηιμί, Μίρνα Ασλάν, Μπιλάλ Ταρίκ, Νατζμία Χοσσαίνι, Σαρά Χοσσαίνι ΛΟΓΟΤΥΠΟ Δημήτρης Γαζής Μεγάλλης Παπαντωνόπουλος ΣΧΙΔΙΟΠΟΙΗΣΗ Λουίζα Καραγεωργίου ΔΙΚΤΥΟ ΓΙΑ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ Αλκαμένους 11Β, Στ. Λαρίσης Τηλ.: 210-8846590 www.ddp.gr email: diktio@ddp.gr

migratorybirds@ddp.gr

network for children's rights

Alkamenous 11b Larissis Station Tel. 210 8846590 diktio@ddp.gr www.ddp.gr

Οι απόψεις που εκφράζονται στα άρθρα της εφημερίδας «Αποδημητικά Πουλιά» εκφράζουν τους συντάκτες αυτών και δεν αντικατοπτρίζουν κατ' ανάγκη την άποψη του Δικτύου για τα Δικαιώματα του Παιδιού, της UNICEF, της Ευρωπαϊκής Επιτροπής ή του Ιδρύματος Ρόζα Λούξεμπουργκ

The opinions expressed in the articles of the newspaper «Migratory Birds» are those of their authors and are not necessarily those of the Network for Children's Rights, UNICEF, the European Commission or the Rosa Luxemburg Stiftung – Office in Greece.

απόψεις που εκφράζονται στα άρθρα της εφημερίδας «Αποδημητικά Πουλιά» εκφράζουν τους συντάκτες αυτών και δεν αντικατοπτρίζουν κατ' ανάγκη την άποψη του Δικτύου για τα Δικαιώματα του Παιδιού, της UNICEF, της Ευρωπαϊκής Επιτροπής ή του Ιδρύματος Ρόζα Λούξεμπουργκ

απόψεις που εκφράζονται στα άρθρα της εφημερίδας «Αποδημητικά Πουλιά» εκφράζουν τους συντάκτες αυτών και δεν αντικατοπτρίζουν κατ' ανάγκη την άποψη του Δικτύου για τα Δικαιώματα του Παιδιού, της UNICEF, της Ευρωπαϊκής Επιτροπής ή του Ιδρύματος Ρόζα Λούξεμπουργκ

απόψεις που εκφράζονται στα άρθρα της εφημερίδας «Αποδημητικά Πουλιά» εκφράζουν τους συντάκτες αυτών και δεν αντικατοπτρίζουν κατ' ανάγκη την άποψη του Δικτύου για τα Δικαιώματα του Παιδιού, της UNICEF, της Ευρωπαϊκής Επιτροπής ή του Ιδρύματος Ρόζα Λούξεμπουργκ

Χοιράς בין العقل والقلب

وأفكارك فقط لتجنب عبارة "عيب ما يصير"، نهدر الكثير من الأوقات الثمينة فقط للمجاملة على حساب مصالحتنا و رغبتنا، متجاهلين حاجتنا. ما الفائدة من دعوة كتلك ومجاملتها هنا وهناك وبحقيقة الأمر استنقل قدمي في الذهاب وأتردد في التلبية، هل أنا مخطئة أم ساسمي منكبرة لا تلبني الدعوات ولا تحضر المناسبات. لا أعرف هل أنا على صواب أم على خطأ، من يعرفني جيدا سيفهمني ومن يلومني هو حر. فأرضاء الناس غاية لا تدرك. هذه كلماتي وهذا الواقع والصراع بداخلي ولكنني أعرف أنني هنا أفتخ خاتمة العقل والقلب لهم بالمرصاد.

همنستي الأخيرة
النكاه الحقيقي يكمن في كيفية السيطرة على المواقف المختلفة ومزجها معا -بين القلب والعقل- أي فكر بقلبك وأشعر بعقلك، اربط بينهما لتعيش بسلام، توقع الخير دائما وتوكل على الله فهو عالم بالنيات.

يتمنى أن يكون بدون منطق أو ميت الأحاسيس.
ثم من جديد نبداً وببدا الصراع ...
حين أبدأ الإبحار بقلمي لكتابة مقالتي، هنا يقف قلبي معلنا اعتراضه على كلماتي التي لا تناسبه. فامسحها، اكتب غيرها وأحاول جاهدة الرضوخ له مقنعة نفسي بأنها ما أريد، لكنني أجد عظمي غاضبا فهذه الكلمات لا تعجبه لأنها غير منطقية بالنسبة له وليست موضوعاً يريد الخوض فيه. هنا أفتخ حائرة، فأكتب كلمات و عناوين أكثر منطقية. كل منهما ينظر للأمور بنظرة مختلفة عن نظرة الآخر. القلب يريدها غامرة بالمعاصر أما العقل يريدها محسوبة وحكيمة.

هذا بالطبع هو حياتنا الاجتماعية باختصار شديد. واقع نعيشه، بين تضارب الواجبات الاجتماعية وتلبية الدعوات وقبول ما لا نحبه فقط لأنه عادة اجتماعية لابد من حضورها مهما كانت مشاركتك

العقل: مرحبا ايها الخائف فينا.
القلب: اهلا ايها الحكيم.
العقل: كيف انت اليوم؟
القلب: مازلت ابيض وانت؟
العقل: وانا ايضا مازلت اعمل.
القلب: انت مسكين ايها عقل انت مجرد اداه للتفكير.
العقل: وانت مجرد عضو يخفق لاعيش اذن انت تعمل من اجلي.
القلب: أنا الانسان، انا المشاعر، الالم، السعادة، الأشعار، والحب، منذ الاف السنين والناس يكتبون عني وينشدون أغانيهم،، فهل رأيت مظلوما أحب ظالمه او انساناً أحب عدوه؟ انت جامد بدوني عديم الاحساس..

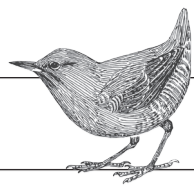
العقل: انا افرق الانسان عن الحيوان
حوار طويل لايمكن ان ينتهي ...
القلب والعقل مثل كفتي الميزان ...لو رجحت كفة على الثانية، اختلف توازن الانسان و أصبح يرى الامور بعين واحدة.
في النهاية لا اعتقد انه يوجد أحد

Δείτε στο www.ddp.gr πώς μπορείτε να συμμετέχετε
Join us through our website www.ddp.gr

Εάν χρησιμοποιείτε την εφημερίδα μας στην εκπαιδευτική σας διαδικασία ή σε οποιαδήποτε άλλη δράση, παρακαλούμε ενημερώστε μας με ένα mail στο migratorybirds@ddp.gr

If you use our newspaper for educational purposes or as part of any other activity, kindly let us know by emailing us at migratorybirds@ddp.gr

Του **ΕΛΙΑ ΣΑΡΙΦΙ**

Ενα πρωί, η μάνα του έκλαιγε και του είπε: «Σήκω, πρέπει να φύγεις, άργησες». Το αγόρι, χωρίς να ρωτήσει τον λόγο, τακτοποιήσε τα πράγματα και ετοιμάστηκε γρήγορα. Παρά το γεγονός ότι δεν γνώριζε την αιτία, περίμενε και την αδελφή του. Όταν ετοιμάστηκε και εκείνη, τότε οι γονείς τους τους αγκάλιασαν, έκλαψαν και τους σύσπασαν να απευθυνθούν σύντομα σε μια διεύθυνση. Τα δύο αδέλφια, ενώ δεν γνώριζαν αρχικά τον λόγο, μόλις έφτασαν στο σημείο αντιλήφθηκαν την πραγματικότητα. Εκεί, τους περίμενε ο διακινητής, ο οποίος χωρίς καθυστέρηση τους επιβίβασε σε ένα βαν και ξεκίνησε. Τα δύο αδέλφια έτρεμαν από τον φόβο και την αγώνια τους. Αφού διένυσαν τις αποστάσεις, έφτασαν σε έναν πολύ, μα πάρα πολύ μακρινό τόπο, που δεν γνώριζαν καν πώς λεγόταν. Σε αυτόν τον τόπο δεν ετίθετο πλέον θέμα ξεκούρασης. Το αγόρι θα έπρεπε για την κάλυψη των εξόδων και των δύο να εργάζεται από το πρωί έως το βράδυ. Δεν υπήρχε πλέον ειρήνη, πρέμια και ανοιχτοί ορίζοντες, δεδομένου ότι το αγόρι είχε περιέλθει σε μια απολύτως ταραχώδη κατάσταση σε αυτόν τον άγνωστο τόπο. Το αγόρι, που δεν γνώριζε τι θα πει στεναχώρια, τώρα αυτήν είχε μόνιμη του σκέψη.

Μακάρι να μπορούσε να αποχαιρέτησε τα φιλαράκια του, μακάρι να γνώριζε τουλάχιστον την αιτία αυτής της κατάστασης, μακάρι κάποιος να μπορούσε να τον καταλάβει έστω και λίγο, μακάρι να μπορούσε να ξανασυναντήσει και να μιλήσει με τους φίλους του. Αυτά αποτελούσαν πλέον τις προτεραιότητες και τους στόχους του, όπως και πολλά ερωτήματα. Μία ημέρα, απευθυνόμενος στον Θεό, Του είπε: «Τελικά Εσύ νίκησες, αφού πρώτα μας τα πήρες όλα. Τώρα Σου τα χαρίζω, αλλά δεν με ρωτάς γιατί ζω; Θεε να με βασιανίζεις; Μα τι έχω κάνει και σε τι φταίω; Τόσα βάσανα δεν μου φτάνουν;».

Η ζωή στον μακρινό εκείνο τόπο χειροτέρευσε μέρα με τη ημέρα. Σε αυτές ακριβώς τις συνθήκες, το αγόρι ξαφνικά ερωτεύτηκε

Σε έναν πολύ μακρινό τόπο

(ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ)

και κατάφερε να αποκτήσει μια τεράστια ελπίδα. Δυστυχώς όμως και από την κακή του τύχη, το κορίτσι που ερωτεύτηκε τον εγκατέλειψε. Σε αυτόν τον μακρινό τόπο, σαν να είχαν εγκλωβιστεί τα δύο αδέλφια. Τίποτα δεν τους πήγαινε καλά. Και οι δύο με ραγισμένες καρδιές. Ωστόσο η αδελφή του πάντα τον ενθάρρυνε, αλλά και κάθε ήττα τον δυνάμωνε περισσότερο. Η ζωή όμως δεν προχωρούσε θετικά γι' αυτόν. Είχε πικραθεί και είχε «καεί» πια τόσο πολύ που κάθε τι θετικό το απέδιδε τελικά σε ουμπτώσεις. Η αδελφή του ωστόσο πάντα τον

υποστήριζε και του στεκόταν σαν φύλακα άγγελος, γεγονός το οποίο βοήθησε πολύ το αγόρι να αντέχει τα προβλήματα και να ξεπερνά τις δυσχέρειες και να επιχειρεί το καλό και το θετικό για τη ζωή του. Τα δύο αδέλφια δεν είδαν ποτέ πια την οικογένειά τους. Σαν να ήταν υποχρεωμένα να βαδίζουν προς την επιτυχία και να κατορθώνουν τα ακατόρθωτα, να πετυχαίνουν και να ανεβαίνουν τα σκαλοπάτια της επιτυχίας.

Ενα τρελό αγόρι
Που γνώριζε τα πάντα
Δεν έχει ζωή ήρεμη

Αλλά βαδίζει κάτω από τη βροχή
Κουρασμένο και διαλυμένο
Μακάρι κάποιος να ήταν κοντά του
Μακάρι κάποιος να το καταλάβαινε
Κάποιος να του μειώσει τον πόνο
Μακάρι να μπορούσε να γυρίσει πίσω στην πατρίδα του
Να έπαιξε με τα φιλαράκια του στην πατρίδα
Μακάρι να μην είχαν συμβεί όλα αυτά
Μακάρι να βρισκόταν μια λύση
Μακάρι να βρισκόταν κάπου η ευτυχία
Μακάρι και μακάρι...

Αν ήμουν εγώ πρόεδρος

φατίμα حسینی

Δρ بعضی از کشور ها مثل ایران و افغانستان بعد از مقام رهبری، رئیس جمهور عالی ترین مقام رسمی کشور است. رئیس جمهور برای مدت چهار سال با رأی مردم انتخاب میشود. رئیس جمهور هر کشور باید تابع آن کشور، دارای تحصیلات بالا، مدیر و معتقد به قوانین کشور باشد. بدون شک هر فردی در زندگی اش آرزوها و «اگر» هایی دارد و مدام با خود خیال پردازی میکند که اگر چنین قدرت و یا اختیاری داشتم، کارهای بزرگی میکردم.... مانند من که می‌گویم اگر رئیس جمهور بودم کسی از شعار دادن ها و وعده های بیهوده دادن به مردم سرزمینم کم میکردم و بیشتر به فکر عملی کردن وعده ها و حرف هایم بودم و برای عمل کردن به آنها تلاش میکردم تا تنها در حد یک وعده، باقی نمانند. من اگر رئیس جمهور بودم حقوق و آزادی یکسان برای تمام شهروندان کشورم دور از جنسیت (اعم از زن یا مرد) بودن آنها قرار میدادم . اگر رئیس جمهور بودم اول از همه امکانات کامل برای تحصیل و آموزش و پرورش دانش آموزان و دانشجویان کشورم فراهم میکردم تا در محیطی امن و بدون از استرس مشغول به ادامه تحصیل شوند و پس از آن مشکل بیکاری جوانان را حل میکردم زیرا همین جوانان هستند که آینده سازان کشور هستند. اگر رئیس جمهور بودم تا جایی که توان داشتم مشکل اعتیاد در جامعه و خانواده ها را حل میکردم، زیرا اگر در یک کشور خانواده اصلاح شود، کل کشور اصلاح خواهد شد. به مردمان نیازمند سرزمینم کمک میکردم و اجازه نمیدادم کسی با فقر و نداری سر کند. به تمام ملت های جهان پیغام دوستی و محبت می دهم و آنها را برادر و خواهر خود می خوانم.از آنها می خواهم که با کلمه ی دشمن هرگز یکدیگر را خطاب نکنند و جای هزینه های هنگفت برای دشمنی این هزینه ها را برای دوستی های بیشترمان خرج کنیم. امنیت را در کشورم برقرار میکردم و اگر زمانی کسانی از کشورهایی دیگر به هر دلیلی مانند مشکلات اقتصادی یا جنگ به کشورم پناه آوردن با آغوشی باز آن ها را بپذیرم و برای آنها نیز حق و حقوقی مانند شهروندان کشورم قائل شوم. من میخواهم تمام کشورها با یکدیگر صلح کنند و در کنار هم زندگی آرام و خوشی داشته باشند، کشور های قدرتمند به کشور های ضعیف حمله نکنند، آب و خاک آنها را تصرف نکنند، کودکان و زنان بی دفاع در جنگ های اینچنینی کشته نشوند. به امید روزی که دیگر هیچ جای دنیا جنگی صورت نگیرد و تمام کشورها با یکدیگر صلح کنند.

انگر من رئیس جمهور بودم

Σε κάποιες χώρες όπως το Ιράν και το Αφγανιστάν, εκτός του ανώτατου ηγέτη, ο Πρόεδρος της Ισλαμικής Δημοκρατίας, ο οποίος έχει ρόλο πρωθυπουργού, είναι η πλέον επίσημη προσωπικότητα. Ο πρόεδρος εκλέγεται με την ψήφο του λαού κάθε 4 χρόνια. Ο πρόεδρος πρέπει να είναι υπήκοος της χώρας, να έχει επαρκή ανώτατη μόρφωση, να είναι καλός διοικητής και πιστός εφαρμοστής των νόμων της χώρας.

Χωρίς αμφιβολία, ο καθένας φαντάζεται αρκετές φορές στη ζωή του ότι «εάν είχα αυτή τη θέση, τότε θα έπραττα τούτα κι εκείνα...». Ακριβώς σαν και μένα, που λέω ότι εάν ήμουν πρόεδρος, θα περιόριζα τα πολλά συνθήματα και τις πολλές ανουσίες υποσχέσεις, ενώ θα επιχειρούσα να πραγματοποιώ περισσότερο όσα έχω ήδη υποσχεθεί, ώστε να μη μέινουν στο στάδιο των υποσχέσεων, αλλά να μεταβούν στο επίπεδο των πράξεων. Αν ήμουν πρόεδρος, θα επιχειρούσα να εφαρμόσω την απόλυτη ισονομία χωρίς διακρίσεις μεταξύ ανθρώπων, φύλων, κ.λπ. Αν ήμουν πρόεδρος, τότε, και πρώτα από όλα, θα επιχειρούσα να διαμορφώσω στις ναρκωτικές ουσίες από τις συνθήκες εκπαίδευσης για όλες και όλους, από την

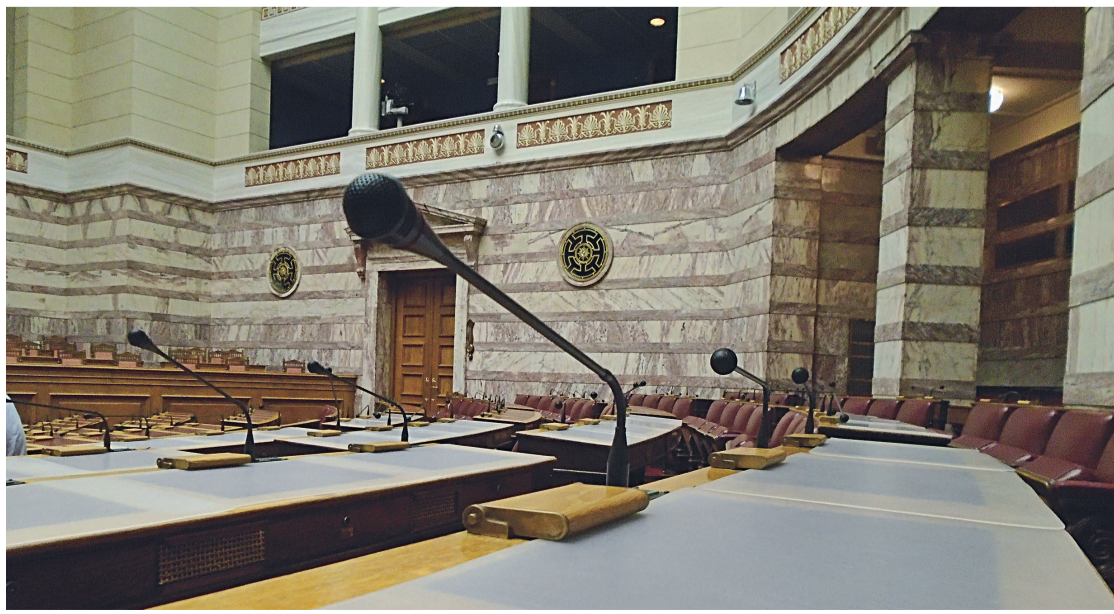

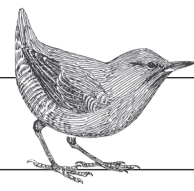
πρωτοβάθμια έως και την τριτοβάθμια εκπαίδευση, ώστε σε συνθήκες ασφάλειας και γαλήνης οι νέες και νέοι της χώρας να αθλούνται στις δικές τους προσωπικές εκπαιδευτικές και μορφωτικές κατευθύνσεις. Δεδομένου ότι αυτοί οι νέοι αποτελούν και το μέλλον της πατρίδας. Αν ήμουν πρόεδρος, τότε με όλες μου τις δυνάμεις θα καταπολεμούσα τον εθισμό στις ναρκωτικές ουσίες από τις οικογένειες και από την κοινωνία, δεδομένου ότι εάν

η οικογένεια βελτιωθεί σε μια κοινωνία, τότε και η κοινωνία θα προοδεύσει ορθά και σωστά. Αν ήμουν πρόεδρος, τότε θα συμπαρεστεκόμουν στους φτωχούς και τους οικονομικά ασθενείς, ώστε να εξαλειφθεί πλήρως η φτώχεια. Θα αποκαλούσα όλους τους λαούς του κόσμου αδελφια μου και θα τους έστελνα μηνύματα αγάπης και φιλίας. Θα τους καλούσα να αποφεύγουν να αποκαλούν τους άλλους λαούς εχθρούς και αντι των τεραστί-

ων εξόδων για εξοπλισμό και εξαίεψη των «εχθρών», να ξεδέψουν τα χρήματά τους για την αλληλεγγύη, την αγάπη και τη φιλία μεταξύ των λαών. Αν ήμουν πρόεδρος, θα εξασφάλιζα την εσωτερική ασφάλεια της χώρας μου και εάν κάποιος συνάνθρωποι άλλων χωρών για οποιονδήποτε λόγο, είτε λόγω διαμαχών, είτε λόγω κοινωνικών και οικονομικών δυσχερειών, ζητούσαν άσυλο στη χώρα μου, τότε με ανοιχτές αγκάλες θα τους υποδεχόμουν και θα τους παραχωρούσα ίσα δικαιώματα με αυτά των πολιτών της πατρίδας μου.

Επιθυμώ όλες οι χώρες και οι λαοί να συνυπάρχουν ειρηνικά και με ευτυχία, χωρίς να δέχονται επιθέσεις από ισχυρότερες χώρες χωρίς να τελευταίες να καταλαμβάνουν ή να κατέχουν άλλους λαούς, εδάφη και χώρες. Χωρίς να αποτελούν τα παιδιά και οι γυναίκες τα πλέον αθώα και άοπλα θύματα τέτοιων συρράξεων. Με την ελπίδα ότι θα χαράξει η ημέρα που δεν θα υπάρχει πλέον σε κανένα μέρος του κόσμου πόλεμος και όλες οι χώρες και οι λαοί θα ζουν εν ειρήνη.

Τετραήμερη στη Θεσσαλονίκη

Της **ΑΛΙΣΜΠΑ ΡΑΧΙΜΙ**

Τα σχολεία στο Αφγανιστάν είναι πολύ διαφορετικά από αυτά στην Ευρώπη. Πρέπει να φοράς στολή και οι καθηγητές είναι πολύ αυστηροί με τους μαθητές. Μπορούσαν να σε κτυπήσουν εάν δεν έκανες τα μαθήματά σου ή αν δεν έγραφες καλά σε κάποιο διαγώνισμα. Υποθέτω ότι οι καθηγητές εδώ στην Ευρώπη είναι φίλοι με τους μαθητές. Δεν σε αναγκάζουν να γεμίζεις τα τετράδιά σου με τόσες πολλές ασκήσεις και σημειώσεις.

Δεν ήμασταν πολύ καιρό στο καινούργιο μας σχολείο, το 2ο Γυμνάσιο Δραπετσώνας, και πραγματικά συγκινήθηκα όταν έμαθα ότι η διεύθυνση του σχολείου είχε αποφασίσει ο αδελφός μου και εγώ να ταξιδέψουμε στη Θεσσαλονίκη για μια τετραήμερη εκδρομή μαζί με τους Έλληνες συμμαθητές μας. Ήταν η πρώτη μου σχολική εκδρομή. Δεν είχα την παραμικρή ιδέα για το πώς θα πήγαινε, καθώς είμαι πρόσφυγας και κάτι τέτοιο ήταν αναπάντεχο! Η καρδιά μου ήταν γεμάτη ενθουσιασμό.

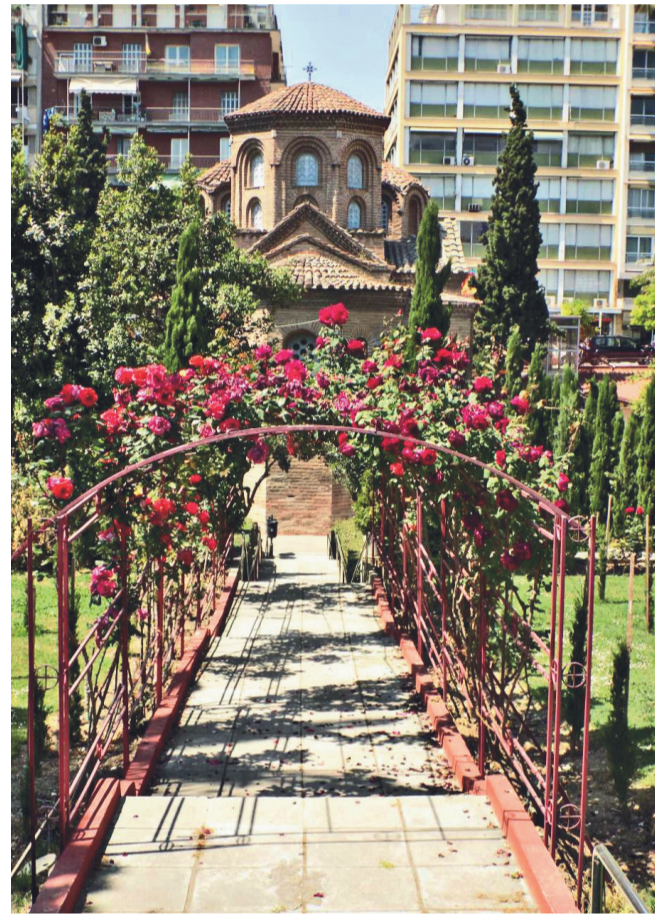
Δεν μπορώ να περιγράψω πόσο ευτυχισμένη ήμουν όταν περνούσαμε με το πούλμαν από τους πολυσύχναστους δρόμους της Θεσσαλονίκης. Εξερεύνησα πολλά όμορφα και ιστορικά μέρη, μέσω των οποίων έμαθα για τον Μέγα Αλέξανδρο και για την Ελλάδα.

Οι φίλοι μας μετέφραζαν για εμάς, ότι πίστευαν ότι θα μας ενδιέφερε. Δοκίμασαμε ελληνικά φαγητά και διασκεδάσαμε πολύ. Είμαστε ευγνώμονες στους καθηγη-

τές μας από τα βάθη της καρδιάς μας για όλη τη φροντίδα και την προσοχή που μας έδειξαν. Ο ενθουσιασμός της πόλης με γέμισε με ένα πρωτόγνωρο αίσθημα πάθους, το οποίο δεν μπορώ να περιγράψω μέχρι και σήμερα.

Μετά από τρεις χορταστικές και γεμάτες χαρά ημέρες, κατά την επιστροφή μας προς την Αθήνα, επισκεφθήκαμε και τη μικρή πόλη της Βέροιας. Δεν καθίσαμε πολύ εκεί, αλλά ακόμα και στις δύο ώρες που είχαμε στη διάθεσή μας οι καθηγητές μας προσπάθησαν να μας δείξουν όλα τα όμορφα μέρη της πόλης.

Ήταν μια μικρή πόλη με όμορφα ποτάμια και τόσο βλάστηση που απλώς ευχόμουν αυτές οι στιγμές να κρατήσουν για πάντα.

School Trip to Thessaloniki

By **ALISHBA RAHIMI**

SCHOOLS WERE FAR different in Afghanistan than in Europe. You had to wear uniforms and the teachers were so strict with the students. You could get beaten by the teachers for not doing your homework or if you failed any test. I assume that the teachers here in Europe are more like your friends. They don't force you to fill up the notebooks and cram them.

It wasn't too long that we came to this school, the second highschool of Drapetsona. We were freshmen, so I was really touched when I heard that the school administration had decided to take me and my brother to Thessaloniki, along with the Greek students, on a four day trip. It was my first trip with school. I didn't have any idea how it was going to be. Since I am a refugee, it was unexpected! My heart was bouncing with excitement.

I can't say how happy I was back then as we were driving through the bustling city of Thessaloniki. I explored many beautiful and historical places, where I got acquainted with "Alexander the Great" and much more with Greece. The group of our friends translated everything they thought that it would interest us. We had Greek food and a lot of fun. We are grateful to our teachers from the bottom of our hearts for their care and attention. The excitement of the city inflamed me with a passion I had never known before and which I cannot explain to this day.

After three fulfilling and extremely joyful days, on our way back to Athens, we also visited the small city of Veria. It was only for a short time but, in just a couple of hours, our teachers tried to give us a tour of every beautiful place in the city. It was a small city with beautiful rivers and so much greenery, I was just wishing that these moments would last forever.

Το Θέατρο της Ενσωμάτωσης (ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ)

Του **NATZAF ΣΑΜΠΙΡ**

Νέοι άνθρωποι από διαφορετικές κουλτούρες έχουν την ευκαιρία να μάθουν για το θέατρο, να εκφράσουν τις ιδέες τους και να μιλήσουν για τις εμπειρίες τους. Αυτό είναι το Θέατρο της Ενσωμάτωσης, για το οποίο είχα ξαναμιλήσει και στο έβδομο τεύχος. Ο Πέτρος Πισσούνης είχε την εξαιρετική ιδέα να φτιάξει ένα πρότζεκτ για ανθρώπους από όλο τον κόσμο. Με αυτόν τον τρόπο νέοι από διαφορετικές χώρες θα μπορούσαν να επικοινωνήσουν μεταξύ τους και να μάθουν ο ένας για την κουλτούρα του άλλου.

Στις 5 και 6 Μαΐου, οι ηθοποιοί της Ενσωμάτωσης έδωσαν τον καλύτερό τους εαυτό, σε μια παράσταση στο θέατρο Αργώ, η οποία θεωρήθηκε άκρως επιτυχημένη.

Μετά το τέλος της παράστασης πολλοί άνθρωποι μας βρήκαν για να μας συγχαρούν και να μας πουν πόσο πολύ τους άρεσε. Ήταν πολλοί εκείνοι που ήθελαν να την ξαναδούν. Ο αυξημένος αριθμός θεατών ήταν και ο λόγος που τελικά δώσαμε δύο παραστάσεις.

Αρχικά σκηνοθέτης της παράστασης ήταν ο Γιώργος Καλόξυλος, ο οποίος μας έμαθε πολλά για το θέατρο. Κατά τη διάρκεια των προβών, για προσωπικούς λόγους, αναγκάστηκε να μας αφήσει αλλά ακόμα θυμάμαι τα λόγια του, τα οποία μου έδωσαν πολύ θάρρος. Μας έλεγε πως ένας ηθοποιός γίνεται ηθοποιός όταν πατά για πρώτη φορά πάνω στη σκηνή και ότι ένας ηθοποιός μπορεί να κάνει τα πάντα. Ακόμα και αφού έφυγε, όλοι οι ηθοποιοί τον θυμόμασταν με θέρμη.

Μετά την αποχώρησή του τη σκηνοθεσία ανέλαβε η Ζωή Σαντά, ψυχίατρος, ηθοποιός και θεατρική σκηνοθέτις με την οποία δουλέψαμε στο έργο «Πάνω Κάτω οι Ορνίθες» του Αριστοφάνη. Η παράσταση παρουσίασε μεγάλο ενδιαφέρον και στο τέλος της ζήτησα να μας παραχωρήσει μια συνέντευξη.

Νατζάφ: «Μίλησέ μας για τον εαυτό σου. Πώς ασχολήθηκες με το θέατρο;»

Ζωή: «Οι γονείς μου αγαπούσαν πολύ το θέατρο και επειδή δεν μπορούσαν να πληρώνουν νταντά για να με

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ

προσέχει, με έπαιρναν πάντα μαζί τους στις παραστάσεις. Έτσι, μπόρεσα να δω από κοντά διάσημους Έλληνες ηθοποιούς, που πλέον αποτελούν την ιστορία του ελληνικού θεάτρου αλλά είναι και μεγάλο μέρος της κουλτούρας της χώρας. Νομίζω πως το θέατρο είναι στη φύση μου, σαν ένα δεύτερο σπίτι για μένα. Έκανα την πρώτη μου παράσταση σε ηλικία μόλις 9 χρόνων. Το να είμαι σκηνοθέτις σήμαινε πως είχα ανακαλύψει ένα νέο εκπληκτικό παιχνίδι και σκηνοθέτσα για πρώτη φορά στα 11 μου. Σπούδασα στη Δραματική Σχολή Δήλος και το 2004 πήρα το πτυχίο μου στην υποκριτική από το υπουργείο Πολιτισμού. Εκείνη την εποχή δεν υπήρχε ξεχωριστή σχολή για το θέατρο και

κάπως έτσι ξεκίνησα να παίζω και να σκηνοθετώ επαγγελματικά. Στο Θέατρο της Ενσωμάτωσης συνάντησα πολλούς ανθρώπους που ενδιαφέρονται πραγματικά για το θέατρο. Αποφάσισα μάλιστα να το ονομάσω "Νέα Ζώνη", ένα καινούργιο δικό μου όνομα!»

Όπως λέει και η σκηνοθέτις, είναι φυσικό να θέλει κάποιος να πει μια ιστορία, είναι μια ανάγκη κάθε ανθρώπου. Το θέατρο δίνει αυτή τη δυνατότητα μέσα από τη μουσική, τον χορό ή τις εικαστικές τέχνες που μπορεί να περιλαμβάνει. Τέλος, η γλώσσα δεν αποτελεί εμπόδιο, καθώς στο Θέατρο της Ενσωμάτωσης άνθρωποι από επτά διαφορετικές χώρες έδωσαν δύο υπέροχες παραστάσεις.

δελχισπ ρβι. اور ڈانیریکٹر زونی ساندا سے میں نے ایک انٹرویو بھی لیا.

ڈانیریکٹر زونی ساندا

زونی ساندا ایک سائیکٹر سٹ، ایکٹریس اور تھیٹر ڈانیریکٹر ہے۔ انکا تازہ ترین کام اریسٹوفانس کی طرف سے "پرندے" ہے تھیٹر آف انٹیگریشن پروجیکٹ کیلئے، اس کے ساتھ مل کر جو کام ہمیں بہت پسند ہو اسے کرنے میں شامل ہونا آسان ہے۔

میرے والدین ایک عظیم تھیٹر جہ تھے لیکن جب میں پیدا ہوئی انکے پاس کوئی نینبی تھی جو کہ میری دیکھ بال کر سکے اسی طرح وہ مجھے ہر پرفورمنس میں اپنے ساتھ لے جاتے رہے، میرے پاس مشہور اور بڑے ایکٹروں کی پرفورمنس دیکھنے کا موقع تھا جو کہ اب ایک یونانی تھیٹر ہسٹری کا ایک حصہ ہے اور یونانی کلچر بھی بن چکا ہے۔

مجھے لگتا ہے میں کہہ سکتی ہوں کہ تھیٹر میرے لئے نیچرل ہے اور میرے دوسرے گھر جیسا بھی۔

میری پہلی پرفورمنس ایک شوقیا تھی جب میں نو سال کی تھی۔

میرے لئے ڈانیریکٹر ہونے کا مطلب ہے کہ میں ایک حیرت انگیز نیا کھیل ایجاد کروں۔ جب میں گیارہ سال کی تھی میں نے اپنی پہلی پرفورمنس کی ڈانیریکٹنگ کی۔

میں نے "Delos Drama School" میں پڑھائی کی اور 2004 میں "گریک منسٹری آف کلچر" ایکٹنگ کا ایک ٹیولومہ حاصل کیا۔ اس وقت تھیٹر ڈانیریکٹر کا ایجنڈہ سکول نہیں تھا اور تب سے میں پیشہ ورانہ ایکٹنگ اور ڈانیریکٹنگ کر رہی ہوں۔

میں بہت سے لوگوں سے ملا جو کہ تھیٹر میں بڑی دل چسپی رکھتے ہیں اور تھیٹر کو ایک نئی زندگی کا نام بھی دیتے ہیں۔ اور اس بارے میں ڈانیریکٹر زونی ساندا کا کہنا ہے کہ یہ قدرتی ہے کہ ہر انسان کوئی نہ کوئی کہانی بتانا چاہتا ہے، یہ ایک انسان کی ضرورت ہے۔ اور تھیٹر ہی ایک ایسا راستہ ہے کہ ہر کوئی اپنی کہانی بنا سکتا ہے اگر چہ یہ کچھ فنون میں بانٹا گیا ہو جیسے (میوزک، ڈانس، بصری فنون) اور تھیٹر میں زبان ایک بوجہ نہیں ہے، جیسا کہ تھیٹر آف انٹیگریشن میں سات مختلف ممالک کے لوگوں نے دو شاندار کارکردگیاں دکھائیں۔

تھیٹر آف انٹیگریشن نجف شبیر

تھیٹر آف انٹیگریشن، جس کے بارے میں میں ساتویں ایڈیشن میں لکھ چکا ہوں کہ یہ تھیٹر ایک پروجیکٹ جو کہ دنیا بھر کے کسی بھی کلچر سے تعلق رکھنے والے نوجوانوں کو انکے خیالات اور انکے تجربات ظاہر کرنے اور تھیٹر کے بارے میں سیکھنے کا موقع فراہم کرتا ہے۔ پینٹروس پیچونیس کا دنیا بھر کے لوگوں کو ایک ساتھ ملانے کے لئے ایک تھیٹر ایکٹنگ پروجیکٹ کو تیار کرنا ایک بہت ہی اچھا خیال تھا۔

جس میں مختلف ممالک سے تعلق رکھنے والے لوگ ایک دوسرے سے بات چیت کر سکتے ہیں اور ایک دوسرے کا کلچر جان سکتے ہیں۔ ہفتہ اور اتوار 6-5 منی کے دن ہماری آرگو تھیٹر میں ایک کامیاب ترین پرفورمنس ہوئی جس میں تھیٹر آف انٹیگریشن کے ایکٹروں نے بہرپور عمدہ کارکردگی دکھائی۔

پرفورمنس کے بعد ہماری بہت سے لوگوں سے ملاقات ہوئی اور انہوں نے ہمارا کھیل بہت پسند کیا۔ اوٹینس کے زیادہ ہونے کی وجہ سے ہمارے کھیل کی پرفورمنس دو دن تک چلتی رہی۔ اور مجھے کچھ لوگ ایسے بھی ملے جو ہمارا کھیل ایک بار پھر سے دیکھنے میں دل چسپی رکھتے اور منتظر تھے۔

ڈانیریکٹر یورگوس کالوکسیلوس۔ ڈانیریکٹر یورگوس، جنہوں نے ایکٹنگ کے بارے میں ہمیں بہت کچھ سکھایا اور بہت اچھی باتیں بھی سیکھنے کو ملیں۔

لیکن ہماری رہبر سلوں کے درمیان کچھ پرسنل مسائل کی وجہ سے وہ ہمیں چھوڑ کر چلے گئے۔

لیکن انکی ایک بات مجھے آج بھی یاد، جس بات نے میری بوصلہ افزائی بھی کی، انہوں نے کہا کہ ایک ایکٹر تب ہی ایکٹر بن جاتا ہے جب وہ اپنا پہلا قدم تھیٹر میں رکھتا ہے اور ایک ایکٹر کچھ بھی کر سکتا ہے۔

انکے چلے جانے کے بعد سب ایکٹروں نے انہیں بہت یاد کیا۔

اور پھر ہماری نئی ڈانیریکٹر زونی ساندا نے ہمیں لیڈ کرنا شروع کیا جس کے نتیجے میں پرفورمنس کے دن ہماری کارکردگی بہت